

บทที่ 7
สมัยเจ็ดล้าน
(1825-1841)

HI 381

257

HI 381

257

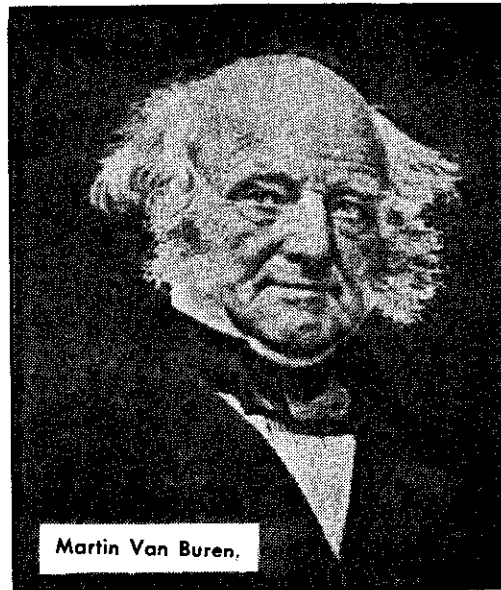
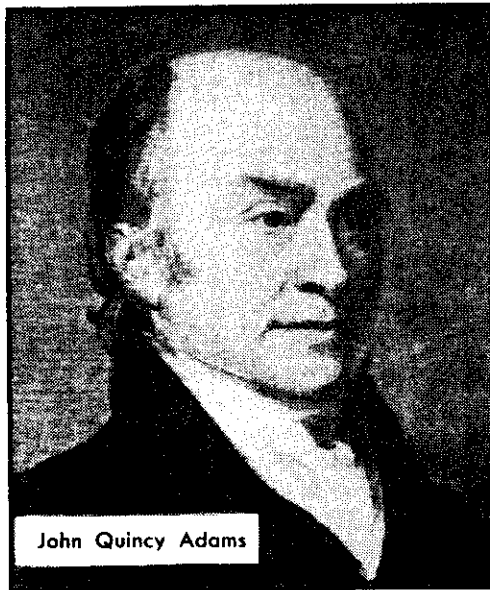
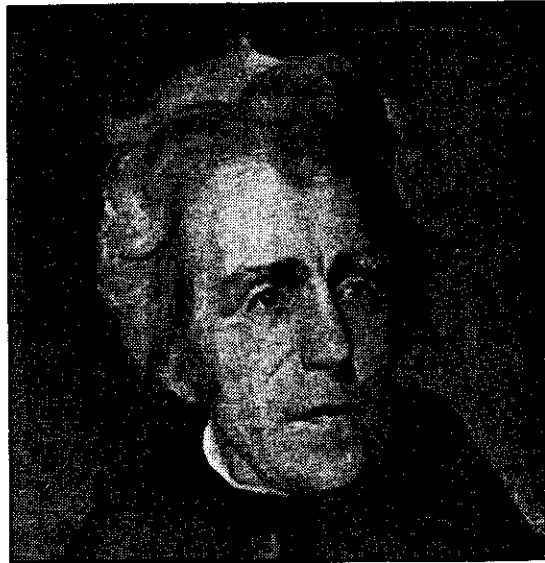
เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1825 - 1841

- 1825 — จอห์น ควินซี อาดัมส์ (ประธานาธิบดีคนที่ 6 : 1825-1829) นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
- 1828 — The Tariff of Abominations
— The South Carolina Exposition and Protest
- 1829 — แอนดรู แจ็กสัน (ประธานาธิบดีคนที่ 7 : 1829-1837) นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
- 1830 — การอภิปรายระหว่างเวสเตอร์กับเฮนรี่
- 1831 — เริ่มจำหน่าย The Liberator
- 1832 — "Bank War"
— The Tariff of 1832
— คาริโกลนาโต้ประกาศ The Ordinance of Nullification
- 1833 — แอนดรู แจ็กสันสั่งถอนเงินของรัฐบาลกลางจากธนาคารแห่งชาติ
— The Compromise Tariff Act
- 1836 — ธนาคารแห่งชาติ หมดอายุ
— "Specie Circular"
— การอพยพครั้งใหญ่ของอินเดียนทางตะวันออกเฉียงใต้ "Trail of Tears"
— เท็กซัสประกาศเอกราชจากเม็กซิโก
— อะคันซอ เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 25 (มีทาส-15 มิถุนายน)
- 1837 — มิชิแกน เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 26 (ไม่มีทาส-26 มกราคม)
— อินเดียนเผ่าเซมินอลยอมอพยพ
— สหรัฐอเมริกายอมรับความเป็นประเทศของเท็กซัสแต่ปฏิเสธการนำรวมเข้ากับสหรัฐอเมริกา
— มาร์ติน แวน บูเรน (ประธานาธิบดีคนที่ 8 : 1837 - 1841) นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
— เฟอร์กูวาระ เศรษฐกิจตกต่ำ

- 1838 - กรณีเรือคารอลาย
- 1839 - ปัญหาพรมแดนตะวันออกเฉียงเหนือกับอังกฤษ
- 1840 - จัดตั้งธนาคารกลาง
- 1841 - สิ้นยุค แจ็คสัน

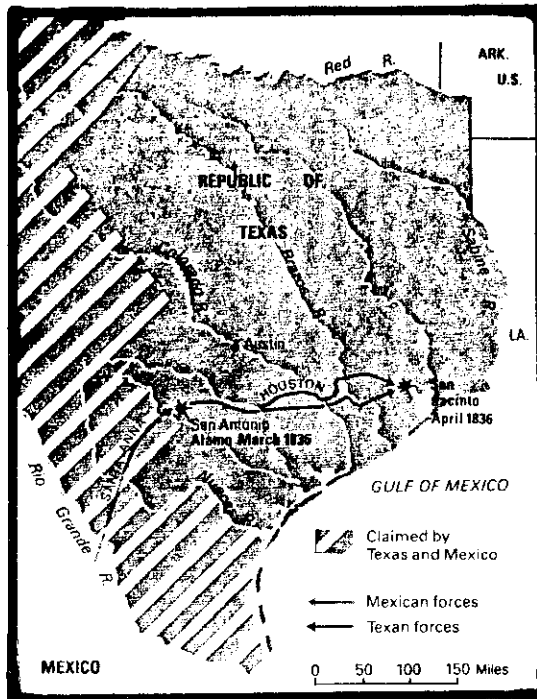
*ANDREW JACKSON as he looked
at the time of his candidacy. Por-
trait by Thomas Sully.*

Courtesy, National Gallery of Art, Washington, D.C.

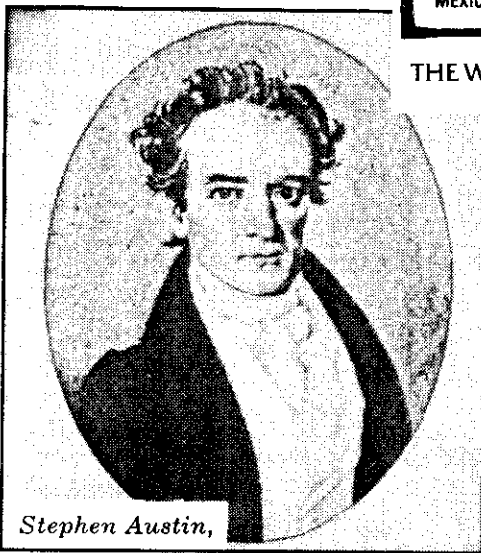

The John Quincy Adams Administration		
President	John Quincy Adams	1825-1829
Vice President	John C. Calhoun	1825-1829
Secretary of State	Henry Clay	1825-1829
Secretary of Treasury	Richard Rush	1825-1829
Secretary of War	James Barbour	1825-1828
	Peter Porter	1828-1829
Attorney General	William Wirt	1825-1829
Postmaster General	John McLean	1825-1829
Secretary of Navy	Samuel Southard	1825-1829

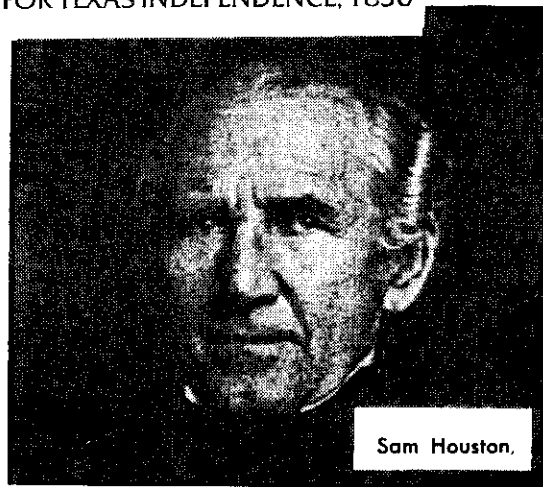
The Jackson Administration		
President	Andrew Jackson	1829-1837
Vice President	John C. Calhoun	1829-1833
	Martin Van Buren	1833-1837
Secretary of State	Martin Van Buren	1829-1831
	Edward Livingston	1831-1833
	Louis McLane	1833-1834
	John Forsyth	1834-1837
Secretary of Treasury	Samuel Ingham	1829-1831
	Louis McLane	1831-1833
	William Duane	1833
	Roger B. Taney	1833-1834
	Levi Woodbury	1834-1837
Secretary of War	John H. Eaton	1829-1831
	Lewis Cass	1831-1837
	Benjamin Butler	1837
Attorney General	John M. Berrien	1829-1831
	Roger B. Taney	1831-1833
	Benjamin Butler	1833-1837
Postmaster General	William Barry	1829-1835
	Amos Kendall	1835-1837
Secretary of Navy	John Branch	1829-1831
	Levi Woodbury	1831-1834
	Mahlon Dickerson	1834-1837
The Van Buren Administration		
President	Martin Van Buren	1837-1841
Vice President	Richard M. Johnson	1837-1841
Secretary of State	John Forsyth	1837-1841
Secretary of Treasury	Levi Woodbury	1837-1841
Secretary of War	Joel Poinsett	1837-1841
Attorney General	Benjamin Butler	1837-1838
	Felix Grundy	1838-1840
	Henry D. Gilpin	1840-1841
Postmaster General	Amos Kendall	1837-1840
	John M. Niles	1840-1841
Secretary of Navy	Mahlon Dickerson	1837-1838
	James Paulding	1838-1841

THE WAR FOR TEXAS INDEPENDENCE, 1836

Stephen Austin,

Sam Houston,

THE TRAIL OF TEARS

On the surface, this wagon train is reminiscent of many others that carried migrants westward in the middle of the nineteenth century. But the presence of armed soldiers in this artist's rendering hints at the difference. (Courtesy, Woolkrooc Museum, Bartlesville, Oklahoma)

บทที่ 7

สมัยแจ็กสัน (The Jacksonian Era 1825-1841)

ช่วงสิบหกปีนี้สหรัฐอเมริกาอยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีสามคนคือ จอห์น ควินซี อาดัมส์ แอนดรู แจ็กสัน และมาร์ติน แวน บูเรน แอนดรู แจ็กสัน มีส่วนอย่างมากในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศ อุดมการณ์ทางการเมืองส่วนใหญ่ของแอนดรู แจ็กสันสืบทอดจากโทมัส เจฟเฟอร์สัน สมัยแจ็กสันเน้นการเปิดโอกาสให้สามัญชนอเมริกันมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศมากกว่าอดีต การปฏิรูปสังคมและ เศรษฐกิจมุ่งให้ประโยชน์เกิดแก่คนอเมริกันในทุกภาคไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการออกเสียง การศึกษา การถือครองดินแดนตะวันตกเพื่อทำเกษตรกรรมและสร้างสรรความสามัคคีให้เกิดแก่คนในชาติ นโยบายต่างประเทศคืออยู่อย่างสงบและเลี่ยงการทำสงครามกับประเทศเพื่อนบ้าน

1. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของจอห์น ควินซี อาดัมส์ 1825-1829

จอห์น ควินซี อาดัมส์ (John Quincy Adams 1767-1848) ชาวแมสซาชูเซต จากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่หกบริหารประเทศระหว่างปี 1825-1829 โดยมีจอห์น ซี แคลฮูน (John C. Calhoun) เป็นรองประธานาธิบดี รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยเจมส์ มอนโร คือตำแหน่งสุดท้ายทางการเมืองของอาดัมส์ก่อนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี สี่ปีในการบริหารประเทศเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นเพราะจอห์น ควินซี อาดัมส์ได้รับการต่อต้านจากสมาชิกรัฐสภาสองกลุ่มคือพรรคพวกของแอนดรู แจ็กสัน (Jacksonians) และพวกภาคินิยม อาดัมส์เชื่อว่ารัฐกลางที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพจะทำให้สหรัฐอเมริกาก้าวไกล เน้นการพัฒนาภายในประเทศและการสร้างความเกรียงไกรแก่กองทัพเรือ

1.1 พรรคเดโมแครติก รีพับลิกันแตกแยกในปี 1825

เพราะการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปลายปี 1827 ระหว่างแอนดรู แจ็กสัน จอห์น ควินซี อาดัมส์ วิลเลียม เอช ครอฟอร์ด และเฮนรี เคลย์ โดยไม่มีใครได้รับเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี จึงจำเป็นต้องมีการลงคะแนนเลือกประธานาธิบดีรอบสองโดย

สภาผู้แทนราษฎรยึดเกณฑ์รัฐละ 1 เสียง ขณะนั้นมี 24 รัฐ ในรอบสองนี้เอาเพียงสามอันดับแรก เฮนรี เคลย์ ซึ่งเป็นอันดับที่สี่ถูกคัดออก ก่อนสภาผู้แทนราษฎรจะมีมติอย่างเป็นทางการในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1825 แอนดรู แจ็คสัน และพวกได้สืบทอดมาว่าอาดัมส์ได้ให้คำมั่นสัญญาจะให้ตำแหน่งทางการเมืองแก่เคลย์ ถ้าอาดัมส์ชนะ เพื่อเป็นการตอบแทนที่เคลย์ให้การสนับสนุน ผลการออกเสียงของสภาผู้แทนราษฎรปรากฏว่าจอห์น ควินซี อาดัมส์ชนะแอนดรู แจ็คสันด้วยคะแนน 13 ต่อ 7 พร้อมกันนี้อัดัมส์ได้เลือกเคลย์เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ

จากผลการเลือกตั้งในเดือนกุมภาพันธ์ 1825 และการประกาศเลือกเฮนรี เคลย์เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยของจอห์น ควินซี อาดัมส์มีผลทำให้แอนดรู แจ็คสัน และพวกแน่ใจว่าการเลือกตั้งปี 1825 ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม แอนดรู แจ็คสันประกาศลาออกจากการเป็นวุฒิสมาชิก พรรคพวกของแจ็คสันในรัฐสภาโจมตีว่าอาดัมส์และ เคลย์ร่วมกันทำทุจริต (The Corrupt Bargain 1825)¹ นับเป็นความมัวหมองสำหรับบุคคลทั้งสองและ เป็นความรู้สึกต่อต้านที่เลวร้ายที่พรรคพวกแจ็คสันในรัฐสภามีต่อประธานาธิบดีอาดัมส์ซึ่งจะต้องร่วมกันบริหารประเทศ ในช่วงสี่ปีนี้

ในปี 1825 นอกจากแอนดรู แจ็คสันจะลาออกจากการเป็นวุฒิสมาชิกแล้วยังได้เป็นผู้นำในการแยกตัวออกจากการเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันซึ่งมีการจัดตั้งครั้งที่ 1792 โดยโทมัส เจฟเฟอร์สัน เป็นผลทำให้พรรคเดโมแครติก รีพับลิกันซึ่งนำการเมืองขณะนั้นแตกแยกออกเป็นสองพรรคคือ

1. พรรคเดโมแครติก (The Democratic Party) นำโดยแอนดรู แจ็คสัน สมาชิกของพรรคคือบรรดาเดโมแครติก รีพับลิกันหัวเก่าซึ่งล้วนเป็นคนอเมริกันทางตะวันตกและทางใต้ ตลอดจนยึดมั่นในอุดมการณ์ทางการเมืองของโทมัส เจฟเฟอร์สันอย่างเคร่งครัด (Old Republicans or Old Jeffersonians) คือต่อต้านการก่อตั้งและการดำเนินการของธนาคารชาติ เกษตรกรรมคืออาชีพหลักซึ่งรัฐบาลกลางต้องให้การสนับสนุน การจัดสรรดินแดนตะวันตกและการให้การปกป้องคุ้มครองอเมริกันชนที่อพยพเข้าตั้งมั่น เป็นงานหลักประการหนึ่งที่รัฐบาลกลางต้องดำเนินการ ต้องพัฒนาเส้นทางคมนาคมเพื่อเชื่อมดินแดนตะวันออกกับดินแดนตะวันตก และดินแดนตอนใต้ การบริหารประเทศในทุกเรื่องมุ่งเน้นให้ผลประโยชน์ส่วนใหญ่เกิดแก่สามัญชนอเมริกัน และ เสริมสร้างความสามัคคีตลอดจนความรู้สึกในลัทธิชาตินิยมทำให้เกิดแก่คนอเมริกัน

2. พรรคเนชั่นแนล รีพับลิกัน (The National Republican Party) นำโดยจอห์น ควินซี อาดัมส์ สมาชิกของพรรคคือบรรดาเดโมแครต รีพับลิกันหัวใหม่ ซึ่งเป็นคนอเมริกันทางเหนือและขึ้นชื่อบนอนุคมการณ์ทางการเมืองของเฟเดอรัลลิส (Nationalists or Neo Federalists) คือสนับสนุนการก่อตั้งและการดำเนินการของธนาคารชาติ อนุสหกรรมคืออาชีพหลักที่รัฐบาลกลางต้องให้การสนับสนุนด้วยการตั้งกำแพงภาษีสินค้าเข้าในอัตราสูงสำหรับสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้าสหรัฐอเมริกา ต้องพัฒนาเส้นทางคมนาคมเพื่อผลประโยชน์ด้านการคมนาคมและการค้า เห็นด้วยกับความจำเป็นที่รัฐบาลต้องเข้าจัดสรรดินแดนตะวันตกและปกป้องคุ้มครองอเมริกันชนในดินแดนตะวันตก ต้องการคงรักษาอำนาจทางการเงิน การเมือง และการเป็นผู้นำทาง เศรษฐกิจการค้าตลอดจนผลประโยชน์ทั้งปวงที่จะได้รับเกิดแก่บรรดาพ่อค้า ผู้ประกอบการและนายทุนทางเหนือเป็นประการสำคัญ

1.2 รัฐสภาคัดค้านนโยบายการบริหารภายในประเทศของอาดัมส์

จอห์น ควินซี อาดัมส์ มีเฮนรี เคลย์ เป็นที่ปรึกษาและร่วมกำหนดนโยบายในการบริหารประเทศ เฮนรี เคลย์ ผู้นำในการเสนอนโยบายระบบอเมริกัน (The American System) ครั้งปี 1816 ในสมัยเจมส์ เมดิสัน พยายามสืบทอดระบบอเมริกันที่มีผลในการดำเนินการเพิ่มมากขึ้นในสมัยอาดัมส์ อันมีผลทำให้อาดัมส์เสนอนโยบายเพื่อการพัฒนาภายในประเทศต่อรัฐสภาในวันที่ 6 ธันวาคม 1825 เน้นการสำรวจและจัดสรรดินแดนตะวันตก การสร้างทางหลวงและขุดคลองเพิ่ม การศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ (National University) ส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจเน้นการออกกฎหมายเพื่อปกป้องคุ้มครองเศรษฐกิจอเมริกันตลอดจนส่งเสริมงานด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ เพราะพรรคพวกของแจ๊คสันมีเสียงข้างมากในรัฐสภา และมีอคติต่อจอห์น ควินซี อาดัมส์ จากการเสนอนโยบายและของบประมาณเพื่อดำเนินการผลปรากฏว่ารัฐสภาให้การปฏิเสธอันหมายความว่านโยบายเพื่อพัฒนาภายในประเทศของจอห์น ควินซี อาดัมส์ไม่อาจดำเนินการได้ตามเป้าหมาย อย่างไรก็ตามควรแก่การยอมรับว่า ในสมัยอาดัมส์นี้ ในเรื่องการจัดสรรดินแดนตะวันตกได้มีการกำหนดนโยบายแน่ชัด เป็นที่ยอมรับานรัฐสภาคือการ เคลื่อนย้ายอินเดียนจากพื้นที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี เข้าตั้งมั่นในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีที่เป็นโอคลาโฮมาและแคนซัสในปัจจุบัน นโยบายนี้มีการดำเนินการในปี 1835 ในสมัยแอนดรู แจ๊คสัน

1.3 กฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้าปี 1828 ทำลายจอห์น ควินซี อาดัมส์

กล่าวได้ว่าในช่วงสมัยจอห์น ควินซี อาดัมส์ พื้นที่ส่วนใหญ่ของรัฐทางเหนือซึ่งประกอบกันเป็นเขตอุตสาหกรรมผลิตสินค้าสำเร็จรูป มีผลทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทางเหนือต้องการให้รัฐบาลกลางให้การปกป้องคุ้มครองธุรกิจอุตสาหกรรม ด้วยการกำหนดอัตราภาษีสินค้าเข้าสูง เพื่อสกัดกั้นสินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศไม่ให้มีการนำเข้าหรือนำเข้าสหรัฐอเมริกาได้น้อย การเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้าในอัตราสูงนี้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้รับประโยชน์ แต่เกษตรกรทางตอนใต้และทางตะวันตกไม่พอใจและเสียประโยชน์ เพราะต้องเสียเงินเพิ่มมากขึ้นในการซื้อสินค้าหรือต้องถูกบังคับให้ซื้อสินค้าดังกล่าวที่ผลิตภายในประเทศด้วยความไม่เต็มใจ และต้องเสียตลาดผลิตผลเกษตรกรรมในต่างประเทศ คนอเมริกันทางใต้และทางตะวันตกต้องการให้รัฐบาลกลางลดอัตราภาษีเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้าและต้องการให้มีการค้าเสรีซึ่งความต้องการดังกล่าวขัดกับความต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทางเหนือ

เหตุแห่งการออกกฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้าปี 1828² : พอลจะสรุปได้ว่าเนื่องมาจากสาเหตุ 4 ประการสำคัญคือ ประการแรกผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทางเหนือต้องการเรียกร้องให้รัฐบาลกลางเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้าให้สูง ประการที่สองเพราะพรรคพวกของแจ๊คสันรู้ดีถึงความขัดแย้งในเรื่องการกำหนดอัตราภาษีสินค้าเข้าระหว่างคนทางเหนือกับคนทางใต้และตะวันตกอีกฝ่ายหนึ่ง ประการที่สามเพราะพรรคพวกของแจ๊คสันต้องการทำลายเสียงและศรัทธาคนอเมริกันที่มีต่อจอห์น ควินซี อาดัมส์ และประการที่สี่เพราะพรรคพวกของแจ๊คสันต้องการให้แอนดรู แจ๊คสันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่เจ็ดของสหรัฐอเมริกาในการเลือกตั้งปลายปี 1828 ด้วยเหตุผลข้างต้นทั้งสี่ประการนี้เป็นผลทำให้พรรคพวกของแจ๊คสันมีมติเห็นชอบเสนอกฎหมายเพิ่มอัตราภาษีสินค้าเข้าในสินค้าสำเร็จรูปและวัตถุดิบในอัตราที่สูงมากต่อสภาผู้แทนราษฎรในวันที่ 31 มกราคม 1828 สร้างความประหลาดใจและความพอใจอย่างมากแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทางเหนือ แต่สร้างความขมขื่นเดือดร้อนแก่เกษตรกรทางใต้และตะวันตก 13 พฤษภาคม 1828 กฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้ามีผลบังคับใช้ (The Protective Tariff Act 1828) เพราะความขมขื่นอย่างมากเป็นผลทำให้คนทางใต้และตะวันตกเรียกกฎหมายปี 1828 นี้ว่า The Tariff of Abomination Act 1828 คนทางใต้และทางตะวันตกเพิ่มความเกลียดชังจอห์น ควินซี อาดัมส์และหันไปให้การสนับสนุนแอนดรู แจ๊คสันในการ

เลือกตั้งปลายปี 1828

การต่อต้านกฎหมายเพิ่มพิศัคค์อัตราภาษีสินค้าเข้าปี 1828³ : สภาคารโรไลนาได้นำการประท้วงกฎหมายปี 1828 ในวันที่ 19 ธันวาคม 1828 ด้วย The South Carolina Exposition and Protest 1828 ตามข้อเสนอแนะและความคิดของจอห์น ซี แคลฮูน เป็นผลให้คำประท้วงนี้ถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าวาทะแคลฮูน (The Calhoun's Doctrine 1828) โดยกล่าวว่า สหรัฐอเมริกาเกิดจากอเมริกันชนและรัฐบาลแห่งรัฐร่วมกันก่อตั้ง รัฐบาลกลางถูกกำหนดขึ้นภายหลังโดยการยินยอมของรัฐบาลแห่งรัฐ รัฐธรรมนูญปี 1787 ได้กำหนดขอบเขตแห่งอำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลกลางอย่างเด่นชัด ในงานบริหารส่วนกลางรัฐสภาซึ่งใช้อำนาจนิติบัญญัติต้องไม่ออกกฎหมายอันเป็นการแทรกแซงในกิจการและอำนาจของรัฐบาลแห่งรัฐอันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญปี 1787 ที่กำหนดไว้ ถ้ารัฐสภาผ่านกฎหมายซึ่งหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งรัฐไม่อาจยอมรับได้ เพราะ เห็นว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ รัฐบาลแห่งรัฐสามารถประกาศปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว นั่นคือกฎหมายนั้นเป็นโมฆะ ไม่มีผลบังคับใช้ในรัฐนั้น ๆ (The Doctrine of Nullification) และถ้ารัฐบาลแห่งรัฐรู้สึกว่าการอยู่ร่วมกับสหภาพต่อไปไม่ก้าวหน้า รัฐบาลแห่งรัฐสามารถประกาศแยกตัวออกจากสหภาพได้ (The Doctrine of Secession) วาทะแคลฮูนประกาศในนามคำประท้วงของคารโรไลนาใต้ปี 1828 เหมือนกับมติเวอร์จิเนียปี 1798 ของเจมส์ เมดิสัน และมติเคนทักกีปี 1798 ของโทมัส เจฟเฟอร์สันที่พูดเกี่ยวกับสิทธิของรัฐครั้งจอห์น อาดัมส์ เห็นชอบในการออกกฎหมายกีดกันคนต่างด้าวและป้องกันการกบฏปี 1798 รวมทั้ง เหมือนกับผู้นำรัฐทางเหนือเคยพูดเกี่ยวกับสิทธิของรัฐในการแยกตัวออกจากสหภาพเมื่อไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ในการประชุมที่ฮาร์ท ฟอร์ด ปี 1812 ก่อนการสิ้นสงครามปี 1812 ไม่นาน

1.4 การเลือกตั้งปี 1828

การเลือกตั้งในปี 1828 พรรคเนชั่นแนล รีพับลิกันส่งจอห์น ควินซี อาดัมส์ เข้ารับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี และริชาร์ด ริช (Richard Rush) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี พรรคเดโมแครติก สมาชิกของพรรคเดิมเรียกตัวเองว่าแจ็กโซเนียน (Jacksonians) ได้ประกาศเรียกตนเองใหม่อย่างเป็นทางการว่า เดโมแครตส์ (Democrats) สังกแอนดรู แจ็คสัน เข้ารับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี และจอห์น ซี แคลฮูน (John C. Calhoun) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี แจ็คสันได้รับการสนับสนุนจากคนอเมริกันทางใต้ ทางตะวันตก นิวยอร์กและ

เพนซิลวาเนีย ผลการมีมติของคณะผู้เลือกประธานาธิบดีในวันที่ 3 ธันวาคม 1828 ปรากฏว่า แอนดรู แจ็คสัน ชนะ ได้คะแนน 178 จอห์น ควินซี อาดัมส์ ได้คะแนน 83

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแอนดรู แจ็คสัน 1829-1837

แอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson 1767-1845) ชาวเทนเนสซี จากพรรค เดโมแครติกคนแรก ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่เจ็ด บริหารประเทศระหว่างปี 1829-1837 มีจอห์น ซี แคลฮูน (John C. Calhoun) เป็นรองประธานาธิบดีในสมัยแรก และมาร์ติน แวน บูเรน (Martin Van Buren) เป็นรองประธานาธิบดีในสมัยที่สอง แจ็คสัน สืบทอดอุดมการณ์ทางการเมืองของโทมัส เจฟเฟอร์สันและมีโอกาสปฏิบัติตามอุดมการณ์ดังกล่าวได้ มากกว่าโทมัส เจฟเฟอร์สัน ดำเนินการเอง หลักสามประการที่แจ็คสัน ยึดมั่นอย่างเคร่งครัด ประการแรกคือการเมืองในระบอบประชาธิปไตย การปกครองเป็นของประชาชน ด้วยความคิดนี้ เป็นผลเปิดโอกาสให้สามัญชนอเมริกันได้มีส่วนร่วมในการบริหารประเทศมากกว่าในอดีต ประการที่สองคือการรวมตัวของสหภาพต้องเป็นหนึ่งเดียวแตกแยกไม่ได้ ต้องรักษาไว้เพื่อความ เป็นประเทศสหรัฐอเมริกาอันมีค่ายิ่ง ประการที่สามคืออำนาจของประธานาธิบดีตามรัฐธรรมนูญปี 1787 เป็นผลให้แจ็คสันใช้อำนาจประธานาธิบดีอย่างเต็มที่มุ่งเพื่อให้เกิดแก่สามัญชนอเมริกัน ด้วยอุดมการณ์ทางการเมืองหลักทั้งสามประการนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงและ เกิดสิ่งแปลก ใหม่ ที่สำคัญประการหนึ่งคือการเปิดความสัมพันธ์ไมตรีทางการทูตระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา ในปี 1833 ตรงกับรัฐสมัชสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

2.1 แอนดรู แจ็คสัน คือตัวแทนสามัญชนอเมริกัน

ช่วงแรกของการสร้างชาติ นักการเมืองอเมริกันต่างเห็นพ้องต้องกันว่าอำนาจการเมืองต้องอยู่ภายใต้การดำเนินการของนักการเมือง เท่านั้นตลอดจนผู้นำในการบริหารประเทศคือ ประธานาธิบดีทุกคนที่ผ่านมาแล้วนั้นเมื่อครบตามทีมนักการเมืองคาดหวังไว้ก็มีการศึกษาดี มีฐานะการเงินดี มาจากตระกูลดี และต่างมาจากรัฐที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจดีคือแมสซาชูเซต และ เวอร์จิเนีย

ผลการเลือกตั้งในปี 1828 แอนดรู แจ็คสันชนะ นับเป็นการเปลี่ยนแปลงต่างไปจากอดีตคือ แจ็คสันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่มาจากรัฐทางตะวันตกคือ เทนเนสซี ฐานะทางครอบครัว

ครัวตั้ง เติมนั้นยากจน ต้องกำพำร่ำเมื่ออายุได้ 14 ปี ทั้งไม่ใช้ตระกูลนักการเมืองมาก่อน ด้วยความพยายามศึกษาหาความรู้สามารถสำเร็จเป็นทนายความและสร้างฐานะ เป็นเจ้าของที่ดินในเทนเนสซี แจ็คสันยึดมั่นในอุดมการณ์ทางการเมืองของโทมัส เจฟเฟอร์สัน เน้นให้ผลประโยชน์เกิดแก่สามัญชนอเมริกัน เพราะสงครามปี 1812 เปิดโอกาสให้แจ็คสันแสดงความสามารถในการรบที่นิวออร์ลีอันชนะอังกฤษ แจ็คสันกลายเป็นวีรบุรุษในสายตาคนอเมริกัน เพราะรู้ถึงการร่วมทุกข์ระหว่างจอห์น ควินซี อาดัมส์ กับเฮนรี เคลย์ ในการเลือกตั้งปี 1825 แจ็คสันแยกตัวออกจากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน ก่อตั้งพรรคเดโมแครติกสืบทอดอุดมการณ์ทางการเมืองของโทมัส เจฟเฟอร์สัน เพราะกฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าเข้าปี 1828 สร้างความขมขื่นโกรธแค้นแก่คนทางใต้และคนทางตะวันตก ส่งผลผลักดันให้สามัญชนอเมริกันในสองภาคนี้หันมาให้การสนับสนุนแอนดรู แจ็คสันในการเลือกตั้งปี 1828 ด้วยมีคำขวัญเด่นชัดของแจ็คสันว่าให้สามัญชนอเมริกันร่วมปกครองประเทศ

เหตุที่คนทางใต้ให้การสนับสนุนแจ็คสันเพราะมั่นใจว่าแจ็คสันเข้าใจในปัญหาสองประการของภาคใต้คือปัญหาทาส ซึ่งมีคนทางเหนือหัวรุนแรงต่อต้านการมีทาสทั้งต้องการให้มีการเลิกทาส (abolitionists) เพราะประกอบเกษตรกรรมทาสคือสถาบันหลักที่ต้องคงอยู่ในดินแดนทางใต้ ปัญหาอัตราภาษีสินค้าเข้าที่สูง เช่นกฎหมายปี 1828 เป็นปัญหาที่สองของภาคใต้ คนทางใต้ต้องการให้อัตราภาษีสินค้าเข้าลดลง เพื่อประโยชน์ในการเพิ่มรายได้เพราะผลิตผลเกษตรกรรมส่วนใหญ่ส่งจำหน่ายยังตลาดทางยุโรป และเพื่อเป็นการลดการจ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าจากต่างประเทศได้แก่สินค้าสำเร็จรูป และอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำเกษตรกรรม

เหตุที่คนทางตะวันตกให้การสนับสนุนแจ็คสันเพราะมั่นใจว่าแจ็คสันเข้าใจในปัญหาสามประการของภาคตะวันตกคือปัญหาอัตราภาษีสินค้าเข้าที่สูง เช่นที่คนทางใต้ไม่พอใจ ปัญหาราคาที่ดินตะวันตกเป็นปัญหาที่สองคือต้องการให้ราคาที่ดินลดลงหรือถูกเพื่อเป็นทางง่ายในการซื้อเข้าตั้งมั่น คนทางตะวันตกส่วนใหญ่แล้วมีฐานะยากจน มาเพื่อสร้างฐานะโดยแท้จริง ปัญหาการต่อต้านโจมตีของอินเดียนเป็นปัญหาที่สามที่คนทางตะวันตกหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับการดูแลคุ้มครองจากกองกำลังทหารของรัฐบาลกลาง

คนทางใต้และทางตะวันตกหวังเป็นอย่างยิ่งว่าแจ็คสันเข้าใจในปัญหาดังกล่าวมาได้เพราะข้างต้นแล้วเป็นอย่างดี และทั้งหวังต่อไปว่าแจ็คสันจะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้เพราะ

นั่นหมายความว่าแจ๊คสันบริหารประเทศโดยสืบทอดคุณธรรมทางการเมืองของโทมัส เจฟเฟอร์สัน ที่ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ประโยชน์เกิดแก่สามัญชนอเมริกัน ในทางปฏิบัติแจ๊คสันได้แสดงตนเด่นชัดว่าเป็นตัวแทนสามัญชนโดยแท้จริง โดยการกล้าโต้แย้งกับรัฐสภาและศาลฎีกา เพื่อรักษานผลประโยชน์ของคนอเมริกันในนามของสามัญชนอเมริกัน (Common Man)

2.2 ระบบพวกพ้อง⁵

เพราะแอนดรู แจ๊คสันมีความคิดว่าสามัญชนอเมริกันควรมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศโดยไม่จำเป็นต้องมีการศึกษาดี มาจากตระกูลดีหรือมั่งคั่งร่ำรวย ด้วยความคิดนี้ระบบพวกพ้อง (The Spoils System) ถูกนำเข้าสู่การเมืองอเมริกันอย่างเด่นชัดเมื่อแจ๊คสันบริหารประเทศ

ระบบพวกพ้องเป็นพฤติกรรมทางการเมือง เกิดขึ้นเมื่อพรรคการเมืองใหม่ได้รับชัยชนะ ผู้นำพรรคจะได้รางวัลแก่สมาชิกพรรคหรือผู้สนับสนุนพรรคด้วยการแต่งตั้งพรรคพวกของตนในตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ในทางปฏิบัติแจ๊คสันปลดเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคตรงข้ามที่ไม่ให้การสนับสนุนหรือคัดค้านการดำเนินงานหรือมีอุดมการณ์ทางการเมืองต่างจากแจ๊คสันออกจากตำแหน่ง และแต่งตั้งพรรคพวกเข้าดำรงตำแหน่งแทนที่โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมและความสามารถของบุคคลนั้น ๆ ว่าจะสามารถปฏิบัติงานได้ดีหรือไม่ด้วยระบบพวกพ้องผลปรากฏว่าแจ๊คสันปลดเจ้าหน้าที่หนึ่งในห้าออกจากตำแหน่ง การปลดเจ้าหน้าที่ดังกล่าวนี้แจ๊คสันให้เหตุผลว่าเพื่อพัฒนาการปกครองให้ดีขึ้นโดยให้ผู้อยู่เยาว์ได้มีโอกาสแสดงความสามารถ ผู้ดำรงตำแหน่งนาน ๆ จะสามารถใช้ตำแหน่งและอำนาจที่มีอยู่สร้างฐานะให้มั่งคั่งพร้อมทั้งสร้างอิทธิพลทางการเมืองได้และทั้งอาจจะทำให้ลืมตัวไปว่าข้าราชการนั้นเป็นผู้รับใช้ประชาชนมิใช่เป็นนายประชาชน ด้วยเหตุผลดังกล่าวบรรดาเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งเข้าไปใหม่ล้วนให้ความสำคัญรักภักดีและสนับสนุนการบริหารงานของแจ๊คสัน

2.3 คณะที่ปรึกษาพิเศษ⁶

เพื่อให้รัฐบาลเข้าถึงประชาชน รู้ปัญหาอย่างถ่องแท้และให้ประโยชน์เกิดแก่สามัญชนอเมริกันแอนดรู แจ๊คสันเลือกบุคคล 5 นาย เป็นที่ปรึกษาพิเศษประกอบด้วยไอแซ็ค ฮิล (Isaac Hill) เป็นวุฒิสมาชิก และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชื่อของนิว แฮมเชียร์ ดัฟ กรีน (Duff Green) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชื่อของวอชิงตัน ฟรานซิส พี แบล (Francis P.

Blair) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์มีชื่อของวอชิงตัน วิลเลียม บี. ลูวิส (William B. Lewis) ผู้ตรวจสอบบัญชีลำดับสองของกระทรวงการคลัง และ อะมอส เคนดอลล์ (Amos Kendall) ผู้ตรวจสอบบัญชีลำดับสี่ของกระทรวงการคลัง ฝ่ายตรงข้ามของแจ็กสันเรียกคณะที่ปรึกษาพิเศษนี้ว่า คิทเชิน คาบิเน็ต (Kitchen Cabinet) เพราะคณะบุคคลดังกล่าวเข้าทำเนียบขาวด้วยประตูลับ โดยเฉพาะด้านหลังของทำเนียบขาวและการปรึกษาหารือกันนั้นเป็นความลับ คณะที่ปรึกษาพิเศษมีอิทธิพลต่อแจ็กสันในการบริหารประเทศมากกว่าคณะรัฐบาลจริง ๆ

2.4 เผชิญปัญหาและแก้ไขกฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าในปี 1833

ต้นศตวรรษที่ 19 เพราะรัฐทางเหนือประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม ต้องการให้รัฐบาลกลางตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้าที่สูง เพื่อปกป้องสินค้าอเมริกันจากคู่แข่งต่างชาติ ขณะเดียวกันรัฐทางใต้ประกอบเกษตรกรรม ต้องการให้รัฐบาลลดกำแพงภาษีสินค้าขาเข้าให้ต่ำเพื่อจะได้ซื้อสินค้าต่างประเทศในราคาต่ำกว่าสินค้าอเมริกันและตลาดต่างประเทศคงการรับซื้อผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม แต่เพราะการเลือกตั้งจะมีในปลายปี 1828 พวกของแจ็กสันต้องการทำลายศรัทธาของคโนอเมริกันที่จะมีต่อจอห์น ควินซี อาดัมส์ และต้องการให้แอนดรู แจ็กสันชนะการเลือกตั้งด้วยเสียงสนับสนุนของคนอเมริกันจากภาคตะวันตก และภาคใต้ พวกแจ็กสันในรัฐสภาได้ให้การเห็นชอบในการออกกฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าในอัตราสูงมากปี 1828 (The Protective Tariff Act 1828) มีผลบังคับใช้ในวันที่ 13 พฤษภาคม 1828 คนทางเหนือพอใจเพราะได้รับประโยชน์จากกฎหมายนี้ แต่คนทางใต้ขมขื่นมาก

การตอบโต้ นำโดยสภาคารโรไลนาใต้ด้วยคำอธิบายและคำประท้วง (The South Carolina Exposition and Protest 1828) ในวันที่ 19 ธันวาคม 1828 ปลายสมัยของจอห์น ควินซี อาดัมส์สรุปได้สองประเด็นสำคัญคือรัฐบาลแห่งรัฐสามารถปฏิเสธและไม่ยอมให้กฎหมายมีผลบังคับในรัฐของตน (The Doctrine of Nullification) และรัฐบาลแห่งรัฐสามารถประกาศแยกตัวออกจากการร่วมกับสหภาพได้ถ้าเห็นว่าอยู่ต่อไปไม่ก้าวหน้า (The Doctrine of Secession) ทั้งนี้จอห์น ควินซี อาดัมส์ไม่ได้ตอบโต้ท่าทีของคารโรไลนาใต้แต่อย่างใด

4 มีนาคม 1829 แอนดรู แจ็กสันเข้ารับบริหารประเทศ รัฐบาลกลางและรัฐสภาเร่งดำเนินการแก้ไขกฎหมายเพิ่มพิกัดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าปี 1828 เพราะนับวันทวีความตึงเครียด

ลูกหลานใหญ่โตมีแนวโน้มที่คาโรไลนาได้จะนำรัฐทางใต้แยกตัวออกจากสหภาพเพราะมั่นใจว่ารัฐสภา
ใช้อำนาจเกินขอบเขตและรัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจมากกว่ารัฐบาลกลาง ถ้ารัฐบาลแห่งรัฐต่างพากัน
แยกตัวออกจากสหภาพได้สำเร็จ สหรัฐอเมริกาจะกลายเป็นชาติเล็ก ๆ ความสามัคคีและความ
เป็นปึกแผ่นทางการเมืองการทหารจะไม่มี อังกฤษ และฝรั่งเศสซึ่งจ้องยึดครองดินแดนอเมริกาอยู่
แล้วต้องเร่งส่งกำลังยึดครองดินแดนที่ละส่วน อันจะเป็นการสิ้นสุดความเป็นสหรัฐอเมริกา ซึ่ง
รัฐบาลกลางและคนทางเหนือยอมให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้

การอภิปรายเรื่องสิทธิของรัฐบาลแห่งรัฐระหว่างเดเนียล เวบสเตอร์กับโรเบิร์ต
วาย เฮน : ระหว่างวันที่ 19-27 มกราคม 1830 วาเทสแคลฮูนินนามคำประท้วงของคาโรไลนา
ได้ถูกนำเข้าสู่รัฐสภาเพื่ออภิปรายและหาแนวทางแก้ไข จอห์น ซี. แคลฮูนผู้เขียนและดำรงคำ
แห่งรองประธานาธิบดีไม่มีสิทธิอภิปรายเป็นได้เพียงผู้ฟัง วุฒิสมาชิกจากคาโรไลนาได้คือโรเบิร์ต
วาย. เฮน (Robert Y. Hayne) เป็นผู้นำเสนอและพูดในนามคนภาคใต้ได้กล่าวย้าสิทธิของรัฐ
บาลแห่งรัฐว่ามีมากกว่าและเหนือกว่าสิทธิของรัฐบาลกลาง หากรัฐบาลแห่งรัฐถูกรัฐบาลกลาง
และรัฐสภาใช้อำนาจแทรกแซงเกินขอบเขตจากที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ รัฐบาลแห่งรัฐมีสิทธิประ
ภาศแยกตัวออกจากการรวมกับสหภาพ เดเนียล เวบสเตอร์ (Daniel Webster) วุฒิสมา
ชิกจากนิวแฮมป์เชียร์ ผู้ยึดมั่นอำนาจและสิทธิของรัฐบาลกลางมีมากกว่าและเหนือรัฐบาลแห่งรัฐ
ไว้กล่าวตอบได้ว่า เสรีภาพและสหภาพต้องคงอยู่ตลอดไป ต้องเป็นหนึ่งและไม่มีการแบ่งแยก
(Liberty and Union now and forever, one and inseparable)⁷ คำกล่าวนี้ทำให้
คนอเมริกันได้คิด ความตึงเครียดลดลง สภาการณ์ค่อยคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นเป็นลำดับชั่วระยะ
หนึ่ง

เพื่อลดความตึงเครียดระหว่างคนทางเหนือและทางใต้ ตลอดจนต้องการสร้าง
ความพอใจแก่คนทางใต้ รัฐสภานำกฎหมายพิทักษ์อัตราภาษีสินค้าเข้าในปี 1828 มาทบทวนแก้ไข
ผลคือในวันที่ 14 กรกฎาคม 1832 รัฐสภาประกาศยกเลิกกฎหมายปี 1828 และประกาศใช้กฎ
หมายพิทักษ์อัตราภาษีสินค้าเข้าปี 1832 (The Protective Tariff Act 1832) กำหนด
ลดการเรียกเก็บภาษีสินค้าเข้าต่ำกว่าปี 1828 เล็กน้อย

คาโรไลนาได้ประท้วงเป็นครั้งที่สองในปี 1832⁸ : ในวันที่ 24 พฤศจิกายน คาโร
ไลนาได้จัดการประชุมที่เมืองโคลัมเบียเพื่อร่วมกันพิจารณากฎหมายเพิ่มพิทักษ์อัตราภาษีสินค้าเข้า

ปี 1832 พบว่าอัตราภาษีเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าปี 1832 ลดลงจากปี 1828 เพียงเล็กน้อยเท่านั้น คารโรไลนาใต้และ เกษตรกรทางใต้ซึ่งประกอบเกษตรกรรมไม่ได้รับผลประโยชน์จากกฎหมายปี 1832 แต่อย่างใด พร้อมกันนี้ได้ร่วมกันร่างคำประกาศว่ากฎหมายพิกัตต์อัตราภาษีสินค้าขาเข้าปี 1832 เป็นโรมฆะ ไม่มีผลบังคับใช้ในคารโรไลนาใต้ รวมทั้งปฏิเสธอำนาจของรัฐบาลกลางในคารโรไลนาใต้ด้วย 27 พฤศจิกายน 1832 สภาคารโรไลนาใต้ให้การยอมรับในการประกาศว่ากฎหมายพิกัตต์อัตราภาษีสินค้าขาเข้าปี 1832 เป็นโรมฆะในคารโรไลนาใต้ และถ้ารัฐบาลกลางยังคงบังคับใช้กฎหมายปี 1832 ในคารโรไลนาใต้ คารโรไลนาใต้จะแยกตัวออกจากสหภาพในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1833 (The Ordinance of Nullification 1832)

แอนดรู แจ็คสันนั้นให้การยอมรับว่ากฎหมายพิกัตต์อัตราภาษีสินค้าขาเข้าปี 1832 คงการเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้าในอัตราสูงและคนทางใต้เสียประโยชน์จริง แต่เพราะแจ็คสันมีความจงรักภักดีต่อสหภาพ ต้องการเห็นความเป็นหนึ่งเดียวของชาติ ไม่ต้องการให้มีการแบ่งแยก จากการประกาศของสภาคารโรไลนาใต้ในวันที่ 27 พฤศจิกายน 1832 แจ็คสันแน่ใจว่าคารโรไลนาใต้มีเจตนาแน่ชัดจะแยกตัวออกจากสหภาพ การเตรียมการรับสถานการณ์และแก้ไขกฎหมายปี 1832 ต้องเร่งดำเนินการ เริ่มด้วยสั่งให้เตรียมพร้อมด้านกองกำลังทหารเพื่อปราบปรามที่ท่าเรือซาลส์ตัน เรียกร้องให้รัฐสภาพิจารณาทบทวนกฎหมายปี 1832 เพื่อลดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าลงอีก และในวันที่ 10 ธันวาคม 1832 ประกาศเตือนคารโรไลนาใต้ให้ต่อต้านรัฐสภาด้วยการประกาศว่ากฎหมายปี 1832 เป็นโรมฆะในคารโรไลนาใต้ และการแยกตัวออกจากสหภาพด้วยกองกำลังทหารถือเป็นการกบฏ (The Proclamation to the People South Carolina) แต่เพราะคารโรไลนาใต้ยังคงเตรียมพร้อมด้านกองกำลังรอการแยกตัวออกในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1833 ตามคำประกาศเป็นผลในวันที่ 16 มกราคม 1833 รัฐสภาออกกฎหมายเตรียมพร้อมด้านกองกำลัง (The Force Bill 1833) กำหนดมอบอำนาจแก่ประธานาธิบดีเพื่อดำเนินการปราบปรามคารโรไลนาใต้และรักษาความสงบภายในประเทศ

เฮนรี เคลย์ได้เข้ามาประนีประนอมกรณีพิพาทระหว่างคารโรไลนาใต้กับรัฐบาลกลางและรัฐสภาด้วยการเสนอรัฐสภาให้ลดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าลงในทุก ๆ ปีเป็นเวลา 10 ปีนับตั้งเนี้ไป ด้วยข้อเสนอนี้เป็นผลในวันที่ 27 มกราคม 1833 รัฐสภาผ่านกฎหมายประนีประนอมการเก็บภาษี (The Compromise Tariff Act 1833)⁹ กำหนดลดอัตราภาษีกับสินค้าขา

เข้าลงเป็นลำดับในทุก ๆ ปีเป็นเวลา 10 ปี และเมื่อถึงปี 1843 อัตราภาษีสินค้าขาเข้าจะเทียบเท่ากับครั้งที่ 1816 กฎหมายประนีประนอมปี 1833 สร้างความพอใจแก่เกษตรกรทางใต้และ คาร์โรไลนาใต้ 15 มีนาคม 1833 สภาคารโรไลนาใต้ประกาศยกเลิกค่าประกาศครั้งที่ 27 พฤศจิกายน 1832 และรัฐสภาประกาศยกเลิกกฎหมายเตรียมพร้อมด้านกำลังปี 1833 ในวันที่ 18 มีนาคม 1833

สรุปได้ว่าการกำหนดอัตราภาษีสินค้าขาเข้าเป็นอีกสาเหตุที่นำไปสู่ความแตกแยก ระหว่างคนอเมริกันภาคเหนือที่ประกอบอุตสาหกรรมกับคนอเมริกันภาคใต้ที่ประกอบกรรมกรนอกเหนือไปจากปัญหาการมีหรือไม่มีทาสในรัฐเกิดใหม่ทางตะวันตก อย่างไรก็ตามกฎหมายประนีประนอมการเก็บภาษีปี 1833 มีส่วนอย่างมากในอันช่วยยี่ระยะ เวลาการเกิดสงครามกลางเมืองอเมริกัน

2.5 ขยายดินแดนตะวันตก

การขยายดินแดนตะวันตกในสมัยแอนดรู แจ็คสัน มีประเด็นสำคัญต้องกล่าวถึง 3 ประเด็นคือ การจัดสรรดินแดนตะวันตก การเคลื่อนย้ายอินเดียน และรัฐเกิดใหม่

ก. การจัดสรรดินแดนตะวันตก เพราะคนทางตะวันตกไม่พอใจในกฎหมายที่ดินปี 1820 ซึ่งกำหนดจัดสรรที่ดินเป็นแปลงละ 80 เอเคอร์ กำหนดขาย เอเคอร์ละ \$1.25 คนทางตะวันตกต้องการให้จัดสรรที่ดินเป็นแปลงพอเหมาะ ผ่อนจ่ายค่าที่ระยะยาวและราคาที่ดินถูกด้วยเหตุผลดังกล่าวในวันที่ 29 พฤษภาคม 1830 รัฐสภาออกกฎหมายที่ดินปี 1830 (The Pre-emption Act 1830)¹⁰ กำหนดจัดสรรที่ดินเป็นแปลง ๆ ละ 60 เอเคอร์ (เท่ากับ 1 ใน 4 ของเซกชัน) ขายราคาเอเคอร์ละ \$1.25 แก่ผู้เข้าตั้งมั่นและเกษตรกรที่ปลูกฝ้ายเป็นหลัก การจ่ายค่าที่ดินจะเก็บหลังเก็บเกี่ยวผลิตผลในปีแรก กฎหมายที่ดินปี 1830 สร้างความพอใจแก่คนตะวันตกและเกษตรกรทางใต้ แต่คนทางเหนือไม่พอใจเพราะจากการกำหนดราคาที่ดินต่ำและจ่ายค่าที่ดินภายหลัง เข้าทำกินเป็นผลให้คนงานในโรงงานอุตสาหกรรมทางเหนือพากันออกจากรางานหลั่งไหลสู่ดินแดนตะวันตก ปัญหาการขาดแคลนแรงงานมีขึ้นเป็นลำดับ

ข. การเคลื่อนย้ายอินเดียน¹¹ แจ็คสันมีนโยบายอพยพอินเดียนทั้งหมดจากดินแดนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีเข้าตั้งมั่นใหม่ในเขตสงวนบนดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี (The Removal Act of 1830) ด้วยกฎหมายปี 1830 กำหนดจัดสรรเงินเพื่อ

ดำเนินการสนองนโยบายดังกล่าว การอพยพอินเดียนมุ่งเพื่อให้คนอเมริกันได้เข้าครอบครองพื้นที่
อุดมสมบูรณ์ของอินเดียน เพื่อควบคุมอินเดียนอย่างใกล้ชิด ตลอดจนลดกรณีพิพาทระหว่างอิน
เดียนกับคนอเมริกันชายแดน อินเดียนส่วนใหญ่ยอมปฏิบัติตามโดยดีแต่อินเดียนในดินแดนทางใต้ให้
การขัดขืนเพราะมีความรักและผูกพันในถิ่นที่อยู่อาศัย เป็นคดีต้องให้ศาลฎีกาชี้ขาดเช่นกรณีอิน
เดียนเผ่าเซโรกี (Cherokee) กับรัฐบาลจอร์เจียในปี 1831 เรื่องเกิดขึ้นในปี 1828 เมื่อสภา
จอร์เจียผ่านกฎหมายตัดสิทธิ์การถือครองที่ดินของเซโรกีในจอร์เจีย เซโรกีประท้วงอ้างว่าในอดีต
รัฐบาลกลาง ได้ทำสัญญากับเซโรกีให้การรับรองการมีสิทธิถือครองที่ดินของเซโรกีในจอร์เจียได้
รัฐบาลแห่งรัฐไม่มีสิทธิประกาศขัดกลางของรัฐบาลกลางกับเซโรกีเป็นระยะ จอร์เจียกล่าวปฏิ
บัติต่อเซโรกีเพราะด้วยวิธีการนี้ละลาบามาและมิสซิสซิปปีได้ยึดครองที่ดินของอินเดียนเผ่าช็อคทอ
(Choctaw) และชิกกาซอ (Chickasaw) ได้สำเร็จมาก่อน คดีระหว่างเซโรกีและจอร์เจีย
ถูกนำสู่ศาลฎีกาชี้ขาดในปี 1831 ศาลฎีกามีคำสั่งให้เซโรกีออกจากจอร์เจียเข้าตั้งมั่นในดินแดนเขต
สงวนและให้จอร์เจียเข้าครอบครองดินแดนของเซโรกีด้วยคำตัดสินนี้สร้างความขมขื่นแก่เซโรกี
มาก ก่อนสิ้นสมัยของแอนดรู แจ็คสันอินเดียนบนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้แก่เผ่าครีก
(Creek) เซโรกี ช็อคทอ และชิกกาซอ ต้องอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ
มิสซิสซิปปี สำหรับอินเดียนที่ต่อต้านต้องใช้กองกำลังทหารปราบปรามมีสองครั้ง ครั้งแรกในปี
1832 ระหว่างกองกำลังทหารกับอินเดียนเผ่าฟ็อก (Fox) และเผ่าซัค (Sauc) ในดินแดน
วิสคอนซินและดินแดนอิลลินอยช่วงเดือนเมษายน-สิงหาคม ผลคืออินเดียนสองเผ่าพ่ายแพ้ยอมอพยพ
ออกจากพื้นที่ดังกล่าวด้วยดี ครั้งที่สองในปี 1835 ระหว่างกองกำลังทหารกับอินเดียนเผ่าเซมินอล
(Seminoles) ในฟลอริดาผลคืออินเดียนยอมจำนน

ค. รัฐเกิดใหม่ ในช่วงการบริหารประเทศของแจ๊คสันมีรัฐเกิดใหม่ทาง
ตะวันตกสองรัฐคือ อะคันซอ เข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 25 ในปี 1836 ในกลุ่มรัฐมีการ
มิชิแกนเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 26 ในปี 1837 ในกลุ่มรัฐเสรี นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังได้
เข้าจัดสรรที่ดินในดินแดนวิสคอนซิน ในปี 1836

2.6 ไม่ต่ออายุสนาการชาติสมัยที่สาม

ในปี 1816 สมัยเจมส์ เมดิสัน รัฐบาลผ่านกฎหมายจัดตั้งสนาการชาติหรือ
สนาการแห่งสหรัฐอเมริกาสสมัยที่สอง เพื่อออมเงินและจัดระเบียบการเงินของประเทศ อายุ

การดำเนินงานของธนาคารชาติยี่สิบปีคือจะหมดในปี 1836 ในช่วงเวลาดังกล่าว (1816-1836) ธนาคารชาติควบคุมการเงินและทั้งควบคุมธนาคารแห่งรัฐทางตะวันตกและทางตอนใต้อย่างใกล้ชิด โดยไม่ยอมให้ปล่อยเงินกู้เกินทุนสำรองที่มีอยู่ในธนาคาร เป็นผลให้เกษตรกรทางตะวันตกและทางใต้ไม่พอใจในนโยบายนี้ของธนาคารชาติ เพราะไม่สามารถกู้ยืมเงินเพิ่มหรือต่อสัญญาเงินกู้ได้อีก ทั้งได้ตำหนิธนาคารชาติว่าจำกัดขอบเขตอำนาจการดำเนินงานของธนาคารแห่งรัฐและธนาคารท้องถิ่น

แอนดรู แจ็คสันต่อต้านและปฏิเสธการจัดตั้งธนาคารชาติในปี 1832¹²: เหตุผลที่แอนดรู แจ็คสันต้องปฏิเสธการจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สามเนื่องมาจากแอนดรู แจ็คสันมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับกับทอมัส เจฟเฟอร์สันที่ว่ารัฐสภาใช้อำนาจเกินขอบเขตในการกำหนดจัดตั้งธนาคารชาติซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญปี 1787 นายทุนทางเหนือเป็นชนกลุ่มน้อยในสังคมอเมริกาที่ได้รับผลประโยชน์จากการจัดตั้งธนาคารชาติเพราะถือหุ้นส่วนใหญ่ของธนาคารชาติ การมีบทบาททางการเงินหมายถึงการมีบทบาททางการเมืองด้วย ธนาคารชาติผูกขาดการกำหนดนโยบายการเงินของชาติเพียงผู้เดียวซึ่งคณะผู้บริหารธนาคารคือนายทุนทางภาคเหนือ ทั้งนี้แอนดรู แจ็คสันได้แสดงเจตนาชัดเจนว่าจะใช้อำนาจประธานาธิบดียับยั้งการต่ออายุธนาคารชาติสมัยที่สาม มีผลสร้างความไม่พอใจแก่ผู้สนับสนุนการมีธนาคารชาตินำโดย เฮนรี เคลย์ เดเนียล เวบสเตอร์ และคนทางเหนือ

ธนาคารชาติจะหมดอายุในปี 1836 แต่เพราะการเลือกตั้งจะมีในปลายปี 1832 เฮนรี เคลย์ ผู้ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคเนชั่นแนล รีพับลิกันให้ลงรับการเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีเห็นเป็นจังหวะดีอันจะนำเรื่องการต่ออายุธนาคารชาติสมัยที่สามเป็นประเด็นสำคัญเรียกเสียงสนับสนุนจากคนทางเหนือด้วยการเร่งดำเนินการต่ออายุธนาคารชาติ การร่างกฎหมายต่ออายุธนาคารชาติสมัยที่สามเสร็จสิ้นในเดือนกุมภาพันธ์ 1832 รัฐสภาให้การยอมรับในการต่ออายุธนาคารชาติด้วยกฎหมายธนาคารชาตินิวตันที่ 3 กรกฎาคม 1832 คงเหลือเพียงการลงนามเห็นชอบของประธานาธิบดี อันจะเป็นผลยืนยันการจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สามได้เมื่อหมดวาระในปี 1836 แต่เพราะแอนดรู แจ็คสันไม่สนับสนุนการมีธนาคารชาตินั้นในวันที่ 10 กรกฎาคม 1832 ได้ใช้สิทธิยับยั้งกฎหมายดังกล่าว

ระหว่างการหาเสียงในช่วงครึ่งหลังของปี 1832 เฮนรี เคลย์ ในนามพรรคเนชั่นแนล รีพับลิกัน กล่าวได้สัญญาแก่คนอเมริกันในภาคเหนือว่า ถ้าได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีจะต่ออายุธนาคารชาติ คนทางเหนือพากันให้การสนับสนุนเฮนรี เคลย์ ขณะเดียวกัน แอนดรู แจ็คสัน ในนามพรรคเดโมแครตก็คงกล่าวยืนยันแข่งกันว่า จะคัดค้านการจัดตั้งธนาคารสมัยที่สาม มีผลเป็นที่พอใจแก่คนอเมริกันในภาคตะวันตกและภาคใต้ ผลการนับคะแนนการเลือกตั้งปี 1832 คือ แอนดรู แจ็คสัน ชนะท่วมท้น นั่นย่อมหมายความว่าธนาคารชาติสมัยที่สามไม่อาจก่อตั้งได้แน่นอนปี 1836

แอนดรู แจ็คสัน ปฏิบัติการลดบทบาทธนาคารชาติ¹³ ในสมัยที่สองของแจ็คสันนับจากปี 1833 เป็นต้นไป แจ็คสันปฏิบัติการบั่นทอนอำนาจและอิทธิพลด้านการเงินของธนาคารชาติด้วยการสั่งให้รัฐมนตรีกระทรวงการคลัง ทอยยกอนเงินฝากของรัฐบาลกลางออกจากธนาคารชาติ และนำเงินดังกล่าวฝากไว้ในธนาคารแห่งรัฐทางตะวันตกและทางใต้ที่แจ็คสันมั่นใจว่าจะรักภักดีต่อแจ็คสันและพรรคเดโมแครต ฝ่ายตรงข้ามเรียกธนาคารแห่งรัฐที่รับฝากเงินนี้ว่า เพ็ท แบงก์ (Pet Bank) เงินฝากของรัฐบาลกลางในธนาคารชาตินับวันลดจำนวนลง อย่างไรก็ตามธนาคารชาติคงดำเนินการเรื่อยมาถึงปี 1836 เมื่อสิ้นวาระ ชื่อธนาคารชาติ (Bank of the United States) คงรู้จักกันเพียงในนามธนาคารสหรัฐอเมริกาแห่ง เพนซิลวาเนีย (The Bank of the United States of Pennsylvania)

2.7 เผชิญภาวะเงินเฟ้อ

เป็นที่ทราบกันแล้วว่าในปี 1832 แอนดรู แจ็คสันยับยั้งการต่ออายุธนาคารชาติ และนับจากปี 1833 เป็นต้นมาแจ็คสันสั่งถอนเงินฝากของรัฐบาลกลางออกจากธนาคารชาติ นำเงินดังกล่าวฝากไว้ในธนาคารของรัฐทางตะวันตก (Pet Banks)

ภาวะเศรษฐกิจการเงินในต้นสมัยที่สองของแจ็คสัน (1833-1837) เป็นไปด้วยดี รายได้ของชาติเกิดจากการขายที่ดินทางตะวันตกและ เก็บภาษีสินค้าขาเข้าเป็นผลให้ในเดือนมกราคม 1835 แจ็คสันลงนามจ่ายหนี้สินของชาติงวดสุดท้าย และทั้งนี้ได้รับแจ้งจากกระทรวงการคลังว่ามีเงินเหลือสะสมอยู่อีก \$5 ล้าน ด้วยเงินจำนวนนี้รัฐสภามีมติจะกระจายเงิน \$5 ล้าน แก่รัฐบาลแห่งรัฐในรูปของเงินกู้มีผลในทางปฏิบัติในปี 1837

ในปี 1836 ธนาคารแห่งชาติหมดวาระลง ไม่มีหน่วยงานใดควบคุมจัดระเบียบการเงินของประเทศ ธนาคารแห่งรัฐทางตะวันตกมีเงินของรัฐบาลกลางนำฝากไว้เป็นทุน และคาดการณ์ว่าจะได้รับเงินกู้จำนวนมหาศาลอีกในปี 1837 ด้วยเหตุผลทั้งสามประการธนาคารแห่งรัฐทางตะวันตกส่วนใหญ่ต่างพากันพิมพ์ธนบัตรของรัฐตนออกมาเป็นจำนวนมากเกินทุนสำรองที่มีอยู่ในธนาคาร และปล่อยธนบัตรของรัฐดังกล่าวแก่ผู้กู้ได้อย่างง่ายดาย ผู้กู้นำเงินกู้นี้ไปใช้เพื่อการซื้อที่ดินเชิงกำไร ลงทุนในกิจการขยายเส้นทางคมนาคม เช่นสร้างถนนและขุดคลองด้วยหวังผลกำไรตอบแทนในภายหลัง

จากการเข้าสำรวจฐานะและความมั่นคงด้านการเงินของธนาคารแห่งรัฐโดยเจ้าหน้าที่กระทรวงการคลังพบว่าธนาคารส่วนใหญ่ทางตะวันตกมีฐานะการเงินไม่มั่นคง เพราะมีเพียงเงินเหรียญทองคำมูลค่า \$1 ค่าธนบัตรมูลค่า \$10 ถึง \$12 เท่านั้น อันจะมีผลทำให้ค่าของเงินตราตกลงจากที่กำหนดไว้และภาวะเงินเฟ้อเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

แอนดรู แจ็คสัน แก่ไขภาวะเงินเฟ้อ¹⁴ เพราะมีการขยายตัวมากเกินไปจนขอบเขตในธุรกิจที่ดิน และการร่วมลงทุนอย่างมากในธุรกิจเพื่อการพัฒนาภายในประเทศ ภาวะเงินเฟ้อปรากฏเด่นชัดเป็นปัญหาหนักก่อนสิ้นสมัยแจ็คสันไม่นาน แจ็คสันเชื่อมั่นค่าของเงินตราที่เป็นทองคำและโลหะเงินมากกว่าค่าของเงินที่เป็นกระดาษธนบัตร เพื่อแก้ไขปัญหากการเงินเป็นผลในวันขึ้นที่ 11 กรกฎาคม 1836 แจ็คสันประกาศให้กระทรวงการคลังผู้รับผิดชอบในการรับเงินค่าที่ดินรับเป็นทองคำและโลหะเงินแทนธนบัตร (The Specie Circular 1836) ด้วยคำประกาศนี้ทำให้การขายที่ดินตกลง เพราะน้อยคนนักที่จะมีทองคำหรือโลหะเงินอยู่ในครอบครอง ขณะเดียวกันผู้มีธนบัตรอยู่ในครอบครองต่างพากันนำธนบัตรไปธนาคารแห่งรัฐเพื่อแลกเป็นทองคำหรือโลหะเงิน แต่ธนาคารแห่งรัฐเองไม่มีทองคำหรือโลหะเงินในครอบครองเช่นกัน คงมีเพียงธนบัตรเหมือนเช่นประชาชน ผลที่ปรากฏคือธนาคารแห่งรัฐเริ่มปิดกิจการหรือหยุดกิจการชั่วคราวนับจากต้นปี 1837

2.8 ปัญหาการค้ากับอังกฤษในปี 1830

ภายหลังสิ้นสงครามปฏิวัติ (1775-1781) อังกฤษประกาศห้ามเรือสินค้าอเมริกาเข้าเทียบท่าทำการค้ากับอาณานิคมอังกฤษในหมู่เกาะเวสต์อินดีส เพื่อฟื้นฟูการค้าอันดีกับอังกฤษในปี 1830 แอนดรู แจ็คสัน เสนอเปิดท่าเรืออเมริกันให้แก่เรือสินค้าอังกฤษค้าอเมริกาได้รับสิทธิ

เข้าค้าขายในอาณานิคมอังกฤษในหมู่เกาะ เวสต์อินดีส อังกฤษให้การตอบรับข้อเสนอของรัฐบาลอเมริกัน การค้าของสองชาติเป็นไปด้วยดี

2.9 เรียกค่าเสียหายจากฝรั่งเศสในปี 1833

ระหว่างสงครามนโปเลียน (The Napoleonic Wars 1800-1815) เรือรบฝรั่งเศสได้ยึดสินค้าและเรืออเมริกัน ด้วยเหตุดังกล่าวแอนดรู แจ็คสันเสนอให้เรียกร้องค่าเสียหายนี้จากฝรั่งเศส ในปี 1831 รัฐบาลฝรั่งเศสตอบตกลงชดเชยค่าเสียหายแบ่งผ่อนชำระ เป็นงวด งวดแรกกำหนดจ่ายในต้นปี 1833 แต่ฝรั่งเศสผิดสัญญา แจ็คสันเสนอให้รัฐสภาอนุมัติเงินเพิ่มสนับสนุนด้านกำลังและอาวุธเตรียมพร้อม ฝรั่งเศสไม่พอใจจนทำให้แจ็คสันและได้เรียกทูตฝรั่งเศสกลับฝรั่งเศส แต่เพื่อคงความสัมพันธ์อันดีระหว่างสองประเทศ การเจรจาตกลงได้มีขึ้นใหม่อีกครั้งในกลางปี 1833 โดยฝรั่งเศสคงยึดถือข้อตกลงเดิมคือแบ่งผ่อนชำระ เป็นหกงวด การชำระจะสิ้นสุดในปี 1838 เป็นที่พอใจแก่คนอเมริกันและความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศเป็นไปด้วยดี

2.10 เปิดสัมพันธไมตรีทางการทูตกับประเทศไทยในปี 1833

สมัยอาณานิคมพ่อค้าจากอาณานิคมคอนเทนีโอให้ความสนใจทำการค้ากับเอเชียบริเวณจีน และหมู่เกาะอีสต์อินดีสเรื่อยมายังไทย การเปิดสัมพันธไมตรีทางการทูตอย่างเป็นทางการมีขึ้นในปี 1833 โดยแอนดรู แจ็คสัน ส่ง เอ็ดมันด์ โรเบิร์ตส์ (Edmund Roberts) เป็นทูตเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวขอทำสัญญาค้าขายกับไทย ผลของการเจรจาเป็นไปด้วยดีโดยยึดเอาสนธิสัญญาเบอร์นีที่ไทยทำกับอังกฤษเมื่อปี 1816 เป็นหลักในการตกลง การลงนามในสนธิสัญญาทางพระราชไมตรีและการค้าระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา มีขึ้นในวันที่ 20 มีนาคม 1833 การเปิดสัมพันธไมตรีทางการทูตระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกาในปี 1833 นี้มุ่งเรื่องการค้าเป็นประการสำคัญ สหรัฐอเมริกามีจุดประสงค์เข้ายุ่งเกี่ยวทางการเมืองแต่อย่างใด

2.11 ความสัมพันธ์กับเม็กซิโกกรณีเท็กซัส

เพราะการเข้าสำรวจของเดอ โซโต และโคโรนาโดในกลางศตวรรษที่ 16 และเพราะข้อตกลงกลางปี 1819 มีผลทำให้สเปนถือครองดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันอันเป็นที่ตั้งของสหรัฐคือ เท็กซัส นิวเม็กซิโก อะริโซนา แคลิฟอร์เนีย

เนวาดา ยูน่าห์ และพื้นที่ทางตะวันตกของโคโลราโด กับพื้นที่ทางตอนใต้ของไวโอมิง

สเปนพยายามปลูกฝังความเป็นสเปนด้านการเมือง สังคม สิ่งก่อสร้างและชนบ
ประเพณีในพื้นที่ ๆ เป็น เท็กซัส นิวเม็กซิโก อะริโซนา และแคลิฟอร์เนีย ในปัจจุบัน ในปี
1820 ในสมัยของเจมส์ มอนโร (1817-1825) สเปนอนุญาตให้โรสเสส ออสติน (Moses
Austin) ผู้ยึดมั่นในนิกายโรมัน คาทอลิกจากคอนเน็คติกัตนำครอบครัวอเมริกันเข้าตั้งมั่นในเท็กซัสโดยบุคคลเหล่านี้ต้องยอมตนอยู่ภายใต้การปกครองของสเปน

ในปี 1821 เม็กซิโกประกาศแยกตนออกจากการปกครองของสเปนและถือครอง
ดินแดนสเปนในส่วนที่เป็นสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันตามข้อตกลงปี 1819 ทั้งหมด รัฐบาลเม็กซิโก
มีนโยบายเปิดกว้างในเรื่องการเข้าตั้งมั่นและการค้าของคนอเมริกันในดินแดนภายใต้การปกครอง
ของเม็กซิโก ด้วยนโยบายดังกล่าวเป็นผลให้พ่อค้าอเมริกันพากันหลั่งไหลเข้าทำการค้าในนิ
เม็กซิโกที่ซานตาเฟ ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นศูนย์กลางการปกครองและ เศรษฐกิจของ เม็กซิโกในแผ่นดิน
อเมริกา

การเข้าตั้งมั่นของคนอเมริกันในดินแดนเท็กซัสภายใต้การปกครองของ เม็กซิโก¹⁵

ในปี 1821 โรสเสส ออสตินตาย ลูกชายคือสตีเฟน เอฟ. ออสติน (Stephen F. Austin)
สืบทอดงานของบิดานำครอบครัวอเมริกัน 300 ครอบครัวเข้าตั้งมั่นในเท็กซัส ชุมชนอเมริกันใน
เท็กซัสภายใต้การปกครองของ เม็กซิโกยึดอาชีพเกษตรกรรมและใช้ทาสเป็นแรงงานหลักในไร่ใน
จิตใจของชาวเท็กซัสคงความภักดีต่อรัฐบาลอเมริกันที่อชิงตันดี.ซี. ขณะเดียวกันไม่มีใครยอมรับ
ในชนบประเพณีตลอดจนไม่ว่าจะพอใจต่อการตั้งอยู่ภายใต้การปกครองของ เม็กซิโก ในปี 1829
รัฐบาลเม็กซิโกประกาศเลิกทาสในแผ่นดินเม็กซิโกอันรวมถึง เท็กซัสด้วย สร้างความไม่พอใจ
ต่อชาวเท็กซัส เพราะมีผลกระทบต่อการประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ความตึงเครียดและการปะทะระหว่างชาวเท็กซัสกับกองกำลัง เม็กซิกัน¹⁶ ในปี
1830 ในสมัยแอนดรู แจ็คสัน ความตึงเครียดระหว่างชาวเท็กซัสกับรัฐบาลเม็กซิโกปรากฏเด่นชัด
เนื่องจากรัฐบาลเม็กซิโกประกาศปิดพรมแดนห้ามการอพยพเข้าตั้งมั่นเพิ่มของคนอเมริกันในดินแดน
เท็กซัส ด้วยเกรงว่าเท็กซัสของ เม็กซิโกจะเป็นดินแดนของชุมชนอเมริกันและคิดแยกตัวออกไปภาย
หลัง ทั้งประกาศห้ามการนำทาสเข้าเท็กซัส เรียกเก็บภาษีสินค้าจากอเมริกาที่นำเข้าเท็กซัสใน
อัตราสูง และส่งกองทหารเข้าประจำการในเท็กซัสเพื่อควบคุมการค้าและชาวเท็กซัส เพราะ

ชาวเท็กซัสรู้ว่าถูกเม็กซิโกควบคุมอย่างใกล้ชิดด้วยกฎหมายและกองกำลังทหาร ทำให้หวาดคิดถึงอดีตครั้งสมัยอาณานิคม และได้รวมตัวกันต่อต้านการกระทำของเม็กซิโกในเท็กซัส

การปะทะครั้งแรกระหว่างกองกำลังเม็กซิกันกับชาวเท็กซัสมีขึ้นในวันที่ 2 ตุลาคม 1835 ที่เมืองกอร์ซาลีส (Gonzales) เมื่อกองกำลังเม็กซิกันจากเมืองซานแอนโตนิโอ (San Antonio) เคลื่อนเข้าสู่เมืองกอร์ซาลีสเพื่อยึดปืนใหญ่ของชาวเท็กซัส ผลการปะทะชาวเท็กซัสชนะสามารถขับไล่ทหารเม็กซิกันออกจากกอร์ซาลีส การปะทะครั้งนี้เรียกเล็คซิงตันแห่งเท็กซัส (The Lexington of Texas 1835)

ซานตาแอนนา (Antonio Lopez de Santa Anna 1795-1876) ประธานาธิบดีจอมเผด็จการของเม็กซิโกสั่งปราบปรามชาวเท็กซัสด้วยการนำกองกำลังเม็กซิกัน 3000 คนมุ่งสู่เท็กซัส การปะทะระหว่างวันที่ 23 กุมภาพันธ์ - 6 มีนาคม 1836 ที่สำนักสงฆ์ซึ่งถูกใช้เป็นที่มั่นชื่ออะลามอ (Alamo) ในเมืองซานแอนโตนิโอ ชาวเท็กซัสถูกสังหารหมู่ 180 คน

เพราะการกวาดล้างอย่างโหดเหี้ยมของซานตาแอนนาทำให้ชาวเท็กซัสตัดสินใจประกาศแยกตนออกจากการปกครองของเม็กซิโกโดยชาวเท็กซัสจัดการประชุมกันที่เมืองวอชิงตันในเท็กซัสระหว่างวันที่ 2 มีนาคม - 4 มีนาคม 1836 ที่ประชุมได้ร่วมกันร่างคำประกาศเอกราชและร่างรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐเท็กซัส (The Republic of Texas or The Lone Star Republic) และเลือกแซมฮูสตัน (Sam Houston) เป็นประธานาธิบดีของสาธารณรัฐเท็กซัส

หลังจากการสังหารหมู่ที่อะลามอเสร็จสิ้นลงในวันที่ 6 มีนาคม 1836 ซานตาแอนนาต้องการปราบปรามชาวเท็กซัสอย่างโหดเหี้ยมต่อไปที่เมืองโกเลียด (Goliad) ในวันที่ 27 มีนาคม 1836 ชาวเท็กซัสต้องตายหมู่ในครั้งนี้ 300 คน

ชาวเท็กซัสโกรธแค้นซานตาแอนนาและกองกำลังเม็กซิโกและต่างพากันตอกย้ำความโกรธแค้นการสังหารหมู่ด้วยคำขวัญว่าจำเหตุการณ์ที่อะลามอ จำเหตุการณ์ที่โกเลียด ("Remember the Alamo! Remember Goliad!") ขณะเดียวกัน แซนฮูสตันนำกองกำลังเท็กซัสติดตามต่อต้านการปราบปรามของซานตาแอนนา กองกำลังทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้าและปะทะกันที่เมืองซานจาซินโต (San Jacinto) ในวันที่ 21 เมษายน 1836 ซานตาแอนนาพ่ายแพ้ถูกจับและถูกบังคับให้ต้องลงนามในสนธิสัญญาลับยอมรับในเอกราชของเท็กซัสและพรมแดนระหว่างเท็กซัสกับเม็กซิโกคือแม่น้ำรีโอแกรนด์ (Rio Grande River) เพื่อแลกเปลี่ยน

กับอิสระภาพของซานตา แอนนาเอง

เมื่อตั้งชาติ สาธารณรัฐเท็กซัสต้องเผชิญปัญหาเริ่มแรกเช่นชาติเกิดใหม่ทั้งหลายคือ ปัญหาหนี้สินอันเนื่องจากการทำสงคราม และรัฐบาลเม็กซิโกไม่ยอมรับการเป็นประเทศของ สาธารณรัฐเท็กซัส โดยอ้างว่าดินแดนเท็กซัสเป็นรัฐที่ก่อการกบฏต่อเม็กซิโก ทั้งเตือนว่าเม็กซิโก อาจประกาศสงครามกับประเทศก็ตามที่เข้ายุ่งกับสาธารณรัฐเท็กซัสอันหมายถึงการขู่ไม่ให้อเมริกา อเมริการวมดินแดนเท็กซัสนี้เข้ากับสหรัฐอเมริกา

ท่าทีคนอเมริกันต่อชาวเท็กซัส¹⁷ ระหว่างสงครามปฏิวัติของชาวเท็กซัส คนอเมริกันทำให้ความเห็นใจ มีอาสาสมัครอเมริกันจำนวนมากอุทิศตนเข้าร่วมในกองกำลังของแซน ฮูสตัน เพื่อปราบปรามซานตา แอนนา ครั้นเสร็จสิ้นสงครามปฏิวัติในเดือนเมษายน 1836 สาธารณรัฐ เท็กซัสได้เสนอตนเองเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา คนทางเหนือกลุ่มต่อต้านการมีทาส (abolitionists) ต่อต้านการรับเท็กซัสเข้าร่วม ผู้นำกลุ่มดังกล่าวคือวิลเลียม ลอยด์ การ์ริสัน (William Lloyd Garrison 1805-1879) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ลิเบอเรเตอร์ (The Liberator) ลงบทความให้เหตุผลการต่อต้านว่าเท็กซัสเป็นดินแดนอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ ประกอบเกษตรกรรม ใช้ทาสเป็นแรงงานหลักเท็กซัสยอมพอใจเข้าร่วมในกลุ่มรัฐมีทาส และเพราะเท็กซัสมีพื้นที่กว้างใหญ่ อาจแตกตัวออกเป็นรัฐเล็ก ๆ ได้หลายรัฐ อันจะมีผลเสียต่อ คุลย์อำนาจระหว่างรัฐเสรีและรัฐมีทาสในรัฐสภา ควรที่จะให้การต่อต้านการรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา และรวมทั้งไม่ให้การรับรองในเอกราชของสาธารณรัฐเท็กซัส คนทางเหนือ ให้การเห็นชอบกับบทความของการ์ริสันด้วยเกรงเสียคุลย์อำนาจด้านการเมืองในรัฐสภาและทั้ง เกรงมีกรณีพิพาทกับเม็กซิโกเจ้าของดินแดนเท็กซัส

แอนดรู แจ็คสันในปัญหาเท็กซัสตัดสินใจตอบปฏิเสธการรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในปี 1836 ด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรกคือต้องการลดความตึงเครียดภายใน ประเทศระหว่างคนทางเหนือและคนทางใต้ในปัญหาทาส เพราะหากรับเท็กซัสเข้าร่วมย่อมเป็นการเพิ่มจำนวนรัฐมีทาส สร้างความโกรธแค้นไม่พอใจแก่คนทางเหนือ ประการที่สองคือไม่ต้องการมีกรณีพิพาททางการเมืองกับเม็กซิโกประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากสาธารณรัฐเท็กซัสก่อตั้งขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ ไม่เป็นที่ยอมรับของรัฐบาลใหม่เม็กซิโกแม้จะมีการลงนามโดยซานตา แอนนาให้การยอมรับในเอกราชของสาธารณรัฐเท็กซัสในวันที่ 21 เมษายน 1836 ก็ตาม

ซานตา แอนนาในปี 1836 ถูกปลดออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี รัฐบาลใหม่เม็กซิโกคงคิดเสมอว่าเท็กซัสเป็นของเม็กซิโก หากสหรัฐอเมริกาจับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาก็จะมีผลทำให้สหรัฐอเมริกาอาจต้องทำสงครามกับเม็กซิโกได้

2.12 การเลือกตั้งในปี 1836

นามพรรคเดโมแครตมาร์ติน แวน บูเรน ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีในสมัยที่สองของแอนดรู แจ็กสัน ในตำแหน่งประธานาธิบดี แจ็กสันให้การสนับสนุนแวน บูเรน เพราะมั่นใจว่าแวน บูเรนสืบทอดอุดมการณ์ทางการเมืองของแจ็กสัน พรรคเนชั่นแนลรีพับลิกันได้เปลี่ยนชื่อพรรคใหม่เป็นพรรควิก (Whig Party) ส่งตัวแทนของพรรคลงรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีสามคนคือวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน (William Henry Harrison) เดเนียล เวสเตอร์ (Daniel Webster) และฮัท แอล ไวท์ (Hugh L. White) ผลของการนับคะแนนคือมาร์ติน แวน บูเรนชนะท่วมท้น

3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของมาร์ติน แวน บูเรน 1837-1841

มาร์ติน แวน บูเรน (Martin Van Buren 1782-1862) ชาวนิวยอร์กจากพรรคเดโมแครต ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่แปดบริหารประเทศระหว่างปี 1837-1841 มีริชาร์ด เอ็ม จอห์นสัน (Richard M. Johnson) เป็นรองประธานาธิบดี แวน บูเรนยึดมั่นในอุดมการณ์ทางการเมืองตามโทมัส เจฟเฟอร์สัน และแอนดรู แจ็กสัน

3.1 เผชิญภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปี 1837

ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ครั้งแรก (The First Great Depression 1837) เป็นปัญหาใหญ่ครั้งแรกที่แวน บูเรนต้องเผชิญเมื่อเข้ารับบริหารประเทศ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำปี 1837 นี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากสมัยของแจ็กสัน เริ่มเมื่อรัฐสภาประกาศจำกัดการขายดินแดนเพราะมีนายทุนเก็งกำไรที่ดินเก็บไว้เป็นจำนวนมากมีผลให้สามัญชนยากจนไม่อาจซื้อได้ในราคาถูกและยุติธรรม ภาวะเงินเฟ้อติดตามมาเพราะธนาคารแห่งรัฐปล่อยเงินกู้เกินทองคำหรือโลหะ เงินที่มีสำรองในธนาคาร เพื่อแก้ไขปัญหาแจ็กสันประกาศใช้มาตรการเด็ดขาดในวันที่ 11 กรกฎาคม 1836 ให้กระทรวงการคลังรับเงินค่าที่ดินเป็นทองคำหรือโลหะ เงินเท่านั้น (The Specie Circular 1836) เป็นผลให้ธนาคารแห่งรัฐไม่อาจปล่อยเงินกู้ได้อีกหรือแลก

เปลี่ยนธนบัตรเป็นทองคำหรือโลหะเงินได้ และนายทุนก็ทำโครงการซื้อขายที่ดินต้อง เลิกกิจการ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ครั้งแรกในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเริ่มขึ้นในวันที่ 10 พฤษภาคม 1837 ภายหลังจาก แวน บูเรน เข้าบริหารประเทศได้เพียง 67 วัน ธนาคารสหรัฐอเมริกาที่ฟิลาเดลเฟียและนครนิวยอร์กปิดกิจการ ยังผลให้ธนาคารอื่น ๆ ทั่วประเทศปิดกิจการตามไปด้วย ปัญหาการเงินและการปิดกิจการของธนาคารมีผลกระทบต่อการค้า เนิ่นธุรกิจทุกรูปแบบคือโรงงานได้ปิดกิจการตาม โครงการก่อสร้างและขยายเส้นทางคมนาคมต้องหยุดชงัก คนว่างงานนับวันเพิ่มมากขึ้น คนว่างงานอยู่ในสภาพขาดรายได้ ไร้ที่อยู่และขาดแคลนอาหาร ความวุ่นวายปรากฏทั่วไปในเมืองใหม่ ๆ

แม้ต้องเผชิญภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ครั้งแรกในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ในปี 1837 แวน บูเรนคงยึดมั่นในทฤษฎีการปกครองของโทมัส เจฟเฟอร์สันในประเด็นที่ว่ารัฐบาลกลางไม่ควรเข้าแทรกแซงหรือแทรกแซงน้อยที่สุดในธุรกิจหรือการค้า เนิ่นชีวิตของคนอเมริกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นนี้ แวน บูเรน คงวางเฉยต่อคำเรียกร้องของคนอเมริกันที่ต้องการให้รัฐบาลกลางเข้าช่วยเหลือแก้ไขปัญหากการเงิน การธนาคาร และการประกอบอาชีพ

จัดตั้งธนาคารกลาง¹⁸ ในช่วงภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่นี้มีเพียงสิ่งเดียวที่ มาร์ติน แวน บูเรน เป็นห่วงคือเงินของรัฐบาลกลางที่นำฝากไว้ในธนาคารแห่งรัฐทางตะวันตกและทางใต้เกรงว่าไม่ปลอดภัย ในการแก้ปัญหาแวน บูเรนเสนอรัฐสภาจัดตั้งที่รับฝากเงินเฉพาะของรัฐบาลกลางหรือธนาคารกลาง (Independent Treasury) เป็นผลให้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1840 กฎหมายธนาคารกลาง (The Independent Treasury Act 1840) มีผลบังคับใช้ กำหนดจัดตั้งธนาคารกลางรับฝากเงินของรัฐบาลกลางขึ้น 6 แห่ง ที่วอชิงตัน บอสตัน นิวยอร์กฟิลาเดลเฟีย เซนต์หลุยส์ และนิว ออริอันส์

ภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในปี 1837 บั่นทอนศรัทธาของคนอเมริกันที่มีต่อแวน บูเรน เพราะแวน บูเรน ไม่ให้การแก้ไขช่วยเหลือแต่อย่างใด คงให้เหตุการณ์เป็นไปและคนอเมริกันดำเนินการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง นับเป็นสาเหตุหนึ่งที่แวน บูเรน พ่ายแพ้การเลือกตั้งในปี 1840

3.2 ความสัมพันธ์กับอังกฤษไม่ราบรื่น

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษในสมัยมาร์ติน แวน บูเรนไม่สู้จะราบรื่นนักเพราะกรณีคารอลายปี 1838 และกรณีพรหมแดนสหรัฐอเมริกากับแคนาดาในปี 1839

ก. กรณีคารอลายปี 1838 (The Caroline Affair 1838)¹⁹

ในศตวรรษที่ 19 อาณานิคมอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือคือดินแดนแคนาดาในปัจจุบัน ภายใต้การปกครองของอังกฤษชาวแคนาดาแบ่งแยกออกเป็นสองกลุ่มคือ ชาวแคนาดาเชื้อสายฝรั่งเศส (French Canadians) อาศัยในควิเบคเรียกแคนาดาตอนล่าง (Lower Canada) และชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษ (British Canadians) อาศัยในออนตาริโอเรียกแคนาดาตอนบน (Upper Canada) ในปี 1837 ชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษภายใต้การนำของวิลเลียม ลอยด์ แมคเคนซี (William Lyon Mackenzie) ไม่พอใจการปกครองของรัฐบาลในแคนาดาตอนบนได้ก่อกบฏขึ้น เสบียงอาหารและของใช้ได้รับการสนับสนุนจากคนไอริช ในนิวยอร์กโดยใช้เรือกลไฟขนาดเล็กชื่อคารอลาย (Caroline) เป็นพาหนะ กองทหารอังกฤษปราบปรามแมคเคนซีและพวกได้ รวมทั้งสืบทราบการปฏิบัติการของเรือคารอลาย เป็นผลให้กองทหารอังกฤษข้ามมาฝั่งสหรัฐอเมริกาเผาทำลายเรือคารอลาย และฆ่าคนอเมริกันหนึ่งคน คนอเมริกันที่ต่อต้านอังกฤษแสดงท่าทีไม่พอใจอังกฤษ

5 มกราคม 1838 แวน บูเรนประกาศให้คนอเมริกันวางตนเป็นกลางต่ออังกฤษในกรณีคารอลาย ขณะเดียวกันกระทรวงการต่างประเทศอังกฤษเพิกเฉยไม่มีท่าทีแต่อย่างใดเพื่อการเจรจาปรับความเข้าใจกับรัฐบาลอเมริกาในกรณีคารอลาย สร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาลอเมริกาและคนอเมริกันรวมทั้งคนอเมริกันให้ความเห็นใจสงสารบรรดาทนายชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษที่ถูกจับกุม

ข. กรณีพรหมแดนสหรัฐอเมริกากับแคนาดาปี 1839²⁰

ในอดีตรอยต่อระหว่างเมน (Maine) ของสหรัฐอเมริกากับนิวบรันสวิก (New Brunswick) ของแคนาดา ยังไม่มีการกำหนดเขตแน่นอน รอยต่อนี้รู้จักกันในนามดินแดนอะโรสต็อก (Aroostook Territory) เป็นเขตป่าไม้ที่ทั้งเมนและนิวบรันสวิกร่วมกันรักษาผลประโยชน์ แต่เพราะนิวบรันสวิกเป็นส่วนหนึ่งของแคนาดาภายใต้การปกครองของอังกฤษบ่อยครั้งที่รัฐบาลอังกฤษส่งเจ้าหน้าที่เข้าทำไม้ในเขตอะโรสต็อกสร้างความไม่พอใจแก่สภากรัฐเมน

และ เมนเองได้จัดส่งเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบคุ้มครองรักษาไม้บริเวณใกล้รัฐเมน 12 กุมภาพันธ์ 1839 เจ้าหน้าที่เมนขณะปฏิบัติการณ์ในดินแดนอะโรสตุคถูกเจ้าหน้าที่อังกฤษจับกุม สภารัฐเมนไม่พอใจระดมกองกำลังอาสาเตรียมพร้อม ขณะเดียวกันนิวยอร์กก็เตรียมพร้อมด้านกองกำลังเช่นกัน กรณีพิพาทลุกลามใหญ่โตโดยรัฐสภาอนุมัติเงิน \$10 ล้านเพื่อใช้ในกิจการสงครามอันอาจจะเกิดได้พร้อมทั้งส่งระดมกำลัง 50000 คน เหตุการณ์ในเดือนกุมภาพันธ์ 1839 อาจนำไปสู่สงครามครั้งที่สามระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา เหตุเพราะอะโรสตุค (The Aroostook War 1839) ความตึงเครียดค่อยผ่อนคลายลงในเดือนมีนาคม 1839 เมื่อนายพลวินฟิลด์ สก็อต (Winfield Scott) เจริญจากกับรัฐบาลอังกฤษด้วยเรื่องปัญหาพรหมแดน และรัฐบาลอังกฤษให้การตกลงว่าจะร่วมจัดตั้งคณะกรรมการร่วมพิจารณาชี้เขตพรหมแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับแคนาดา

สรุปได้ว่ากรณีพิพาทระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้วยเรื่องเรือคาริลาในปี 1838 และพรหมแดนปี 1839 ไม่สามารถแก้ไขได้ในสมัยแวน บูเรน

3.3 ไม่รับสาธารณรัฐเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา

ภายใต้การบริหารประเทศของมาร์ติน แวน บูเรน คงให้การปฏิเสธในการรับสาธารณรัฐเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา เพราะเกรงมีกรณีพิพาทกับเม็กซิโก และเกรงมีปัญหาภายในประเทศเมื่อเพิ่มรัฐมีทาสจะทำให้ดุลย์อำนาจทางการเมืองในรัฐสภาต้องเสียไป เช่นที่แอนดรู แจ็คสันเคยปฏิเสธมาก่อน เป็นผลให้พวกสนับสนุนการมีทาส (Proslavery) โจมตี แวน บูเรน เป็นอย่างมากและทั้งไม่ให้การสนับสนุนในการเลือกตั้งปี 1840

3.4 คงการบังคับอินเดียนออกจากฟลอริดา

แม้นอินเดียนเผ่าเซมินอล (Seminole) จะถูกปราบปรามในปี 1835 แต่ยังคงมีบางกลุ่มยั้งหยัดต่อสู้ไม่ยอมอพยพออกจากฟลอริดา เข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ตามนโยบายของรัฐบาลกลางที่กำหนดไว้ แวน บูเรน ลงนามอนุมัติเงินจำนวนมากและกำลังทหาร เพื่อการบังคับอินเดียนเผ่าเซมินอลปฏิบัติตาม ผลคือในที่สุดเซมินอลพ่ายแพ้กองกำลังอเมริกัน พวกต่อต้านการมีทาส (Antislavery) ตำหนิการกระทำของแวน บูเรน ในครั้งนี้ และทั้งเกรงไปว่าฟลอริดาซึ่งเป็นพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาอาจเลือกเป็นรัฐมีทาสในอนาคต

ไม่มีรัฐเกิดใหม่ทางตะวันตกในสมัยมาร์ติน แวน บูเรน สหรัฐอเมริกาจะมี 25 รัฐ
ดั้งเดิมเช่นสมัย แอนดรู แจ็คสัน แต่ในปี 1838 รัฐบาลกลางได้เข้าจัดสรรที่ดินในดินแดนโอไออา

3.5 การเลือกตั้งปี 1840

การเลือกตั้งปี 1840 คนอเมริกันให้ความสนใจในพรรควิกซึ่งเสนอชื่อวิลเลียม
เฮนรี ฮาร์ริสัน (William Henry Harrison) ในตำแหน่งประธานาธิบดี การหาเสียง
ของพรรคมุ่งโจมตีภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ปี 1837 ที่แวน บูเรน และพรรคเดโมแครต
แก้ไขไม่ได้ จอห์น ไทเลอร์ (John Tyler) ได้รับการเสนอชื่อในตำแหน่งรองประธานาธิบดี
ผลงานเด่นในอดีตของฮาร์ริสันคือปราบอินเดียนทีคัมเซ (Tecumseh) มีชัยชนะในการรบที่แม่น้ำ
ทิเพคาโน (Tippecanoe River) ในปี 1811 คำขวัญในการหาเสียงของพรรควิกคือ
ทิเพคาโนและไทเลอร์ (Tippecanoe and Tyler too) สำหรับพรรคเดโมแครตคงเสนอ
ชื่อมาร์ติน แวน บูเรน เพราะแวน บูเรนไม่สามารถแก้ไขปัญหาการเงิน การธนาคาร และ
เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ได้รวมทั้งล้มเหลวในการดำเนินนโยบายต่างประเทศกับอังกฤษ เป็นผล
ให้แวน บูเรน พ่ายแพ้การเลือกตั้งในปี 1840 โดยฮาร์ริสันได้รับคะแนนท่วมท้นคือ 234 เสียง
แวน บูเรนได้รับเพียง 60 เสียงเท่านั้น

สิบหกปีของสมัยแจ็คสัน (The Jacksonian Era 1825-1841) แอนดรู แจ็คสัน
มีบทบาทอย่างมากในการกำหนดนโยบายบริหารประเทศโดยยึดมั่นในหลักการดั้งเดิมของโทมัส เจฟ
เฟอร์สัน คือการเมืองในระบอบประชาธิปไตย การคงอยู่เป็นหนึ่งเดียวของสหภาพ และการใช้อำนาจ
ประธานาธิบดีอย่างเต็มที่เพื่อให้ประชาชนแก่สามัญชนอเมริกันโดยแท้จริงผลงานที่ปรากฏคือ

1. นำการก่อตั้งพรรคการเมืองใหม่ เพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ทางการเมืองเดิม
ของพรรคเดโมแครตที่พิถีพิถันซึ่งก่อตั้งโดยโทมัส เจฟเฟอร์สัน ภายใต้ชื่อพรรคการเมืองใหม่ว่า
พรรคเดโมแครต
2. วางใจและศรัทธาในความสามารถของสามัญชน เปิดโอกาสให้สามัญชนได้มี
ส่วนร่วมในการบริหารประเทศด้วยการนำระบบพวกพ้อง และจัดตั้งคณะที่ปรึกษาพิเศษ
3. ขยายดินแดนไปทางตะวันตกด้วยการอพยพอินเดียนออกจากบริเวณอุดมสมบูรณ์
ทางตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้เข้าตั้งมั่นในเขตสงวนทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี และ
นำที่ดินดังกล่าวของอินเดียนให้คนอเมริกันเข้าตั้งมั่นแทน เพื่อสร้างฐานะและทำเกษตรกรรม

4. รักษาความสามัคคีของคนในชาติและการคงอยู่ของสหภาพด้วยการแก้ไขปัญหากฎหมายภาษีสินค้าเข้าในปี 1833 และไม่รับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา

5. หลีกเลี่ยงการทำสงครามกับประเทศเพื่อนบ้านเช่น สงครามอาจเกิดได้ระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโกถ้ารับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา หรือสงครามอาจเกิดได้ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษในกรณีคารอลายปี 1838 และกรณีพรมแดนตะวันออกเฉียงเหนือปี 1839

6. ไม่ต่ออายุธนาคารชาติ มีผลทำให้ธนาคารชาติต้องล้มเลิกดำเนินการในปี 1836 โดยไม่คำนึงผลเสียด้านการเงินและเศรษฐกิจเพราะแอนดรู แจ็คสันคิดว่ารัฐบาลกลางใช้อำนาจเกินขอบเขตที่รัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนดไว้และนายทุนซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยได้รับประโยชน์จากธนาคารชาติ

ในบทที่ 8 จะกล่าวถึงการขยายดินแดนของสหรัฐอเมริกাজรดชายฝั่งแปซิฟิก และการแตกแยก อันเป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1841-1857

เชิงอรรถที่ 7

1. Thomas A. Bailey and David M.Kennedy. The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and Company, 1987) pp.234-236.
2. I bid., pp. 237-238
3. I bid., pp. 238-239.
4. I bid., p. 214.
5. I bid., pp. 243-244.
6. Lewis Paul Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961). p.273
7. Mary Beth Norton, David M.Katzman, Paul D.Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G.Paterson and Willeam M.Tuttle, Jr.A People and a Nation : A History of the United States. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986) p.340.
8. Loc,cit.
9. Loc,cit.
10. Charles Van Doren and Robert McHenry. Webster's Guide to American History. (Massachusetts : G & C. Merriam Company, Publishers, 1971).p. 140.
11. Norton, A People and a Nation : A History of the United State. pp. 288-290.
12. I bid., p. 341
13. Loc,cit.
14. I bid., p, 342.
15. I bid., p, 348.
16. Todd, Rise of the American Nation. pp. 372-328.

17. Glann W. Moon and John H. Mac Goman. The Story of Our hand and People. (USA : Holt, Rinehart and Winston, Inc. 1957).
p. 284.
18. Oliver P. Chitwood, Rembert W. Patrick and Frank L. Owsley.
The American People : A History, Volume I to 1877. (New Jersey : D. Van Nostrand Company, Inc. 1962) p. 369.
19. I bid., pp. 369-370.
20. I bid., p. 381.